

28th November 1970]

[திரு. எஸ். மாதவன்]

தனிப்பட்ட முறையில் அல்லது பெரும்பான்மையினருக்கு ஏதாவது சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நான் கருதவில்லை. மிச்சம் இருப்பவர்களுக்கும் நஷ்ட ஈட்டைக் கொடுத்துவிட்டால், இருக்கும் ஏதாவது இரண்டொரு சிக்கல்களும் தீர்ந்துவிடும் என்று நான் சருதுகிறேன். குறைகள் ஏதாவது இருப்பின், அவற்றைப் பரிசீலிப்பதற்கு அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொண்டு இம்மசோதாவை வலியுறுத்த வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

*திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: மாண்புமிகு உதவித் தலைவர் அவர்களே, சட்டம் வந்து பல்லாண்டு காலம் ஆகிவிட்டது என்றும், 70 சதவிகிதத் திற்கு மேலே நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்பட்டு விட்டது என்றும், இதனால் சிக்கல்கள் அதிகமாக இருப்பதற்குக் காரணம் இல்லை என்றும் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், அங்கே பலர் பலவிதமான சிரமங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்று என்னிடம் நேரடியாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் பலர், வசதியோடு இருந்தவர்கள், இப்போது மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்குச் சொந்தமாகக் கொஞ்சம் நிலம் இருந்தாலும், அதை விற்க முடியவில்லை. ஒரு லட்ச ரூபாய் சொத்து இருந்தாலும், பத்தாயிரம் ரூபாய்க் கடனை அவர்களால் அடைக்க முடியவில்லை; கஷ்டப்படுகிறார்கள். கடனைக் கொடுத்தவர்கள் அவர்களுக்குள்ள சலன சொத்துக்களை 'அட்டேச்' செய்தால், அவர்கள் அவமானம் தாங்காமல், எப்படியாவது கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவார்கள் என்ற முறையில் பல தொந்திரவுகள் அவர்களுக்குக் கொடுத்து வருகிறார்கள். இன்னமும் எடுக்கப்பட வேண்டிய கிராமங்கள் 25 சதவிகிதத்திற்குக் குறையாமல் இருப்பதால், பாதிக்கப்படக் கூடியவர்கள் பல நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் இருக்கிறார்கள். எனவே இந்தத் திருத்தம் நியாயமான திருத்தம், சாதாரணமான மக்களுக்குப் பயனளிக்கக்கூடிய ஒரு திருத்தம் என்று அரசாங்கம் கருதினால் இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, எனது கருத்தினை அவை முன் வைக்கிறேன். வணக்கம்.

DEPUTY CHAIRMAN : Does the hon. Member have the leave of the House to withdraw the motion ?

HON. MEMBERS : Yes.

DEPUTY CHAIRMAN : The motion is, by leave, withdrawn.
The motion was, by leave, withdrawn.

(ii) Resolution

(1) Freedom to choose the medium of instruction in schools and colleges

DEPUTY CHAIRMAN : We shall now take up the part—discussed Resolution of Thiru G. Vasantha Pai. There are some three or four Members to speak. I request the hon. Members to just confine themselves to 10 minutes each.

28th November 1970]

திரு. டி. சந்தோஷம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வசந்த் பாய் அவர்களுடைய தீர்மானத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகளைப் பேச விரும்புகிறேன். இதை ஆதரித்துப் பேசுவதற்கு இரண்டு விசேஷ காரணங்கள் இருக்கின்றன. சென்ற ஒரு முறை இந்தத் தீர்மானம் விவாதத்திற்கு வந்த நேரத்தில், இந்த மன்றத்தில் அதன்மீது பேசிய நண்பர்கள் எல்லாம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசினார்கள். விவாதத்தில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றியவர்கள் அனைவருமே, அதை ஆதரித்துப் பேசியவர்களும் சரி எதிர்த்துப் பேசியவர்களும் சரி, சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசினார்கள். ஓரளவிற்கு விவாதம் சூடுபிடித்துவிட்டது. இந்த மன்றத்தில் என்றைக்கும் இல்லாத நிலையில் அன்றைக்கு சூடு ஏறிவிட்டது. இந்த மன்றத்திலே என்றைக்குமே இல்லாத நிலைமை, சூடான ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. அப்படி ஒரு உணர்ச்சி வசப்படக் கூடிய முக்கியமானப் பிரச்சினை குளிர்ந்த சீதோஷ்ண நிலையிலே கவனிக்க வேண்டிய ஒரு பிரச்சினை. இன்றைக்குக் குளிர்ச்சியாக இருப்பதால், அதைப் பற்றி எனது கருத்துக்களைக் கூறலாமென்று விழைகிறேன். இரண்டாவதாக ஒரு காரணம், இந்தத் தீர்மானத்தை முன் மொழிந்த உறுப்பினர் அவர்களும், வழி மொழிந்த உறுப்பினர் அவர்களும் ஆக இரண்டு பேரும் இதை ஆதரித்துத் தான் ஆங்கிலத்திலே பேசினார்கள். மற்றவர்கள் அனைவருமே, எதிர்க் கட்சியிலே இருந்தவர்கள் எல்லாம் கூட இந்தத் தீர்மானத்தை எதிர்த்துத்தான் பேசிவிட்டார்கள். ஆனால் இதை ஆதரித்துப் பேசிய இருவரும் ஆங்கிலத்திலே பேசிவிட்டார்கள். இந்தத் தீர்மானத்திற்கு இது ஒரு கரை என்று நான் கருதுகிறேன். இதனால் ஒரு தப்பான எண்ணம் உறுப்பினர்களிடையே ஏற்படலாம்; அதாவது ஆங்கிலத்திலே பற்று உள்ளவர்கள் மட்டும் தான் இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அதைத் தவிர வேறு ஒரு கருத்து இருக்க முடியாது என்ற நிலைமையிலே எண்ணக் கூடும். ஆகவே, உண்மையான தமிழின் மீது அன்பு உள்ளவர்களும், தமிழில் பற்று உள்ளவர்களும் இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டும் வகையிலே நான் தமிழிலே ஒரு சில வார்த்தைகளைப் பேசலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

நான் ஆரம்பத்திலே கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். காலப் போக்கிலே இறுதியிலே (அல்டிமேட்டி) தாய் மொழிதான் பயிற்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து சொண்டவன் நான். அதிலே இரண்டு கருத்துக்கள் இருக்க முடியாது. தாய் மொழியிலே படிக்கும்பொழுது தான் மாணவர்கள் தாங்கள் படித்ததை இன்னது என்று புரிந்து கொண்டு, அதன் முழு அர்த்தத்தையும் உணர்ந்து தங்களுடையதாக ஆக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். தங்களுடைய சொந்தச் சிந்தனையையும் சக்தியையும் வளர்த்துக் கொள்ளக் கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக ஆக்குவது ஒரு நல்ல திட்டம் தான். அதை இல்லை என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. ஆனால், நல்ல ஒரு நோக்கத்துடன் செய்யும் திட்டங்களிலே கூட தவறுகள் செய்யலாம்; நல்ல ஒரு திட்டத்தைக் கூடத் தவறான முறையிலே அரசாங்கம் நிறைவேற்றலாம். அப்படி தவறான முறையிலே அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதன்

4-50
p.m.

[திரு. டி. சந்தோஷம்]

[28th November 1970]

மூலம் அந்த நல்ல திட்டத்தினாலே கெடுதலான விளைவுகள் வரும்படி செய்துவிடலாம். அந்த நிலையில் இப்படித்தான் இந்த அரசாங்கத்தின் போக்கு இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இதிலே இரண்டு தவறுகளை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். முதலாவதாக, தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக்க வேண்டும் என்று அரசு கொண்டுவரும் இந்தத் திட்டத்திலே அவர்கள் அதிகமான அவசரத்தைக் காட்டுகின்றனர். தேவைக்கு அதிகமான அவசரத்தைக் காட்டுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமையிலே அந்தத் திட்டத்தைப் புகுத்துப்பொழுது உண்மையாகவே கெடுதலான விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன. ஏற்பட்டுவிட்டன என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இரண்டாவதாக, இந்தத் திட்டத்தை அமுல் நடத்துப்பொழுது அதை வற்புறுத்தி “ஒரு கம்பல்ஷன்” — பலாத்கார முறையிலே அதை மாணவர்கள் மீது திணிக்க முயற்சி செய்கிறார்கள். இந்த இரண்டு தவறுகளினாலேயே, அவர்கள் கொண்டு வந்த நல்ல திட்டத்தினாலேயே பல கெடுதல்கள் விளைந்து விடுகின்றன. இவர்கள் மிக அவசரப்பட்டு இந்தத் திட்டத்தை புகுத்துவதனாலே, மூன்று கெடுதிகள் விளைவதை நான் பார்க்கிறேன். ஏற்கெனவே இந்தக் கெடுதிகள் எல்லாம் ஏற்பட்டுவிட்டன என்று கருதுகிறேன். முதலாவது, கல்வியின் தரம் கெட்டுவிடும்; ஏற்கெனவே ஓரளவு கெட்டுவிட்டது என்று நினைக்கிறேன். இப்பொழுது தமிழிலே நல்ல நூல்கள் அத்தனையும் மொழி பெயர்த்து வந்துவிட்டன என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. மூல நூல்கள் யாவும் தமிழிலே மொழி பெயர்க்கப்பட்டு அவை மாணவர்களிடையே கிடைக்காத நிலையில், அவசரப்பட்டு தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகச் செய்தால், உண்மையிலேயே மாணவர்கள் மூல நூல்களுக்குத் தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பே இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இது மாத்திரமல்லாமல், கல்லூரிகளிலே இருக்கும் ஆசிரியர்கள் எல்லாம் ஆங்கிலத்தைப் பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டு பயின்றவர்கள். இன்று பெளதிகம், கணிதம், ரசாயனம் போன்ற பாடங்களை போதிக்கும் ஆசிரியர்கள் அந்தப் பாடங்கள் பூராவையும் ஆங்கிலத்திலே பயின்றவர்கள். அவர்கள் அறிவு பூராவும் ஆங்கிலத்திலேயே இருக்கிறது. அவர்கள் ஆங்கிலத்திலேயே சிந்திக்கிறார்கள். பிறகு தமிழில் மொழி பெயர்த்து போதிக்கிறார்கள். இது ஒரு முதல் தரமான போதனையாக இருக்க முடியாது. அவர்கள் தங்களுடைய அறிவை தாங்கள் சிந்திக்கும் பொழுது அந்த உணர்ச்சியோடு மாணவர்களிடத்திலே பரிமாறினால் இருக்கும் உணர்வும், உத்வேகமும், நிச்சயமாகத் தமிழிலே போதிக்கும்பொழுது இருக்க முடியாது என்பதிலே சந்தேகமில்லை. இரண்டாவதாக, மாணவர்கள் தமிழை மாத்திரம் அவ்வளவு முக்கியமாகக் கருதும் நிலைமை வரும்பொழுது அவர்கள் பொதுவாக பரந்த ஒரு நோக்கத்தைக் கைவிட்டு கிணற்றுத் தவளைகள் ஆகிவிடுகிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் பெரிய புராணத்திலேயும், ராமாயணத்திலேயும் வைராக்கியம் உடையவர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அப்பொழுதே ஏரோப்பிளேனைக் கண்டுபிடித்தாகிவிட்டது என்று. ஆகவே, இன்றைக்கு எதைக் கொடுத்தாலும் தமிழிலே தான் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லும் பொழுது, திருக்குறள் போன்றவை கூட உலகத்திலே இன்றைக்குப் பரவிவிட்டது. இனிமேல் படிக்க வேண்டியது ஒன்றுமில்லை என்று

28th November 1970] [திரு. டி. சந்தோஷம்]

நினைக்கும்பொழுது, அதுவும் அவர்களுடைய பரந்த நோக்கத்திற்கு தடையாகத்தான் வந்து விடுகின்றது. இது மாத்திரமில்லை; இன்னும் பல நாடுகளிலே உள்ள புதிய கருத்துக்களை, புதிய கண்டுபிடிப்புகளை உணர்ந்து கொள்ளுவதற்கு வாய்ப்பில்லாமல், அவர்கள் ஓரளவுக்குத் தங்களுடைய அறிவு குன்றியவர்களாக, தங்களுடைய எண்ணங்கள் தடைபட்டவர்களாக இருக்கிறார்களே தவிர; முழு வளர்ச்சி அடையும் வாய்ப்பு அவர்களுக்கு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. மூன்றாவதாக, வேலை வாய்ப்பு குறைந்து விடுகிறது; இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இப்படித் தமிழில் மாத்திரம் படிப்பவர்களுக்கு மத்திய அரசிலே வேலை வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது. வேறு வெளி நாடுகளுடன் தொடர்பு வைக்கக் கூடிய பெரிய கம்பெனிகளிலே வேலை வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது. ஆகவே, இப்படி அவசரமாக, இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டுவரும்பொழுது இப்படிப்பட்ட மூன்று விதமான கெடுதல்கள் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன.

இரண்டாவது “வற்புறுத்தல்”; கட்டாயம் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகக் வேண்டும், ஆங்கிலத்திலே படிக்கக் கூடாது என்று சொல்லும்பொழுது, மாணவர்கள் உள்ளத்திலே ஒரு எதிர்மறையான எண்ணம், “ரிஆக்ஷன்” உருவாகி விடுகிறது. ஏதோ ஒரு தொல்லைக்கு உள்ளானது போல் தலையைக் கீழே குனிந்துகொண்டு அவன் அந்தத் தமிழ் பயிற்சி மொழி வகுப்பிற்குச் செல்லுகின்றான். இது அவனுடைய எதிர்காலத்திற்கும் நல்லதல்ல; தமிழுக்கும் நல்லதல்ல. தமிழுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதாக இது இருக்காது. இதன் விளைவு, அவர்கள் பயிலும் பொழுது பூரண ஆர்வத்துடன் பயில்வதில்லை. அவர்கள் தங்களுடைய படிப்புகளில் சாதாரணமாக காட்ட வேண்டிய விரைவு, திறமை காட்டுவதில்லை. எனவே, இறுதியாக அவர்கள் எல்லாம் உருப்படாத மாணவர்களாகத்தான் வெளியே வருகிறார்களே தவிர, ஆர்வமுள்ள மாணவர்களாக, வெற்றியடைந்த மாணவர்களாக வெளியே வருவதில்லை. மற்றொரு விளைவு பொதுவாக மாணவர்கள் மத்தியிலே போராட்ட உணர்ச்சி, “அன்ரெஸ்ட்” போன்ற நிலைமைகள் எல்லாம் ஏற்பட்டு, அடிக்கடி அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யக்கூடிய அளவுக்கு ஒரு எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை வளர்த்துவிட்டது. இப்படி வற்புறுத்தல் மூலமாக ஒரு நல்ல காரியத்தை—நல்ல திட்டத்தை—அநாவசியமாக, வேகமாக மாணவர்கள் மேல் நிர்ப்பந்தத்தினால் நிறைவேற்ற வரும் பொழுது, இந்தத் திட்டத்தினாலே கெடுதலான விளைவுகள் வரக் கூடிய அளவுக்கு இந்த அரசு சென்றுகொண்டிருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

5-00
p. m.

நான் மிகவும் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தப் பிரச்சனை அரசியல் வாதிகள் பார்த்துத் தீர்த்து வைக்க வேண்டிய பிரச்சனை இல்லை. இது கல்வி போதிக்கிறவர்கள், ஆசிரியர்கள், கல்வி நிபுணர்கள், அவர்கள் மட்டுமல்ல, மாணவர்கள், மாணவர்களுடைய பெற்றோர்கள், இவர்களெல்லோரும் சேர்ந்து தீர்க்க வேண்டிய ஒரு பிரச்சனை. ஆகவே பயிற்றுமொழி இதுவாக இருக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி, பொதுவாக ஆசிரியர்களுடைய கருத்து இது தான் என்று சொல்லக்கூடும். பொதுவாக ஆசிரியர்கள் என்று சொல்லும்போது, இந்த அரசாங்கம் அதிகமான அளவு தமிழ் ஆசிரியர்கள் சொல்லுவது

[திரு. டி. சந்தோஷம்]

[28th November 1970]

தான் ஆசிரியர்கள் கருத்து என்று எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்களோ என்று எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது. நான் சென்ற வாரம் கூட ஒரு ஆசிரியர்கள் மாநாட்டில் பேசிவிட்டு வந்தேன். கிராஜுவேட் டீசர்ஸ் அசோசியேஷன், பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் குழுவினர் ஒரு மாநாடு போட்டிருந்தார்கள். அதிலே இந்தப் பிரச்சினைபற்றி விவாதம் வந்தபோது, அவர்கள் சொன்னார்கள், “உண்மையில் இன்றைக்கு இருக்கும் நிலையில் கொஞ்சம் மெதுவாகத்தான் போக வேண்டும். தமிழை நாங்கள் எல்லோரும் ஆதரிக்கிறோம். தமிழ் பயிற்றுமொழியாக ஒரு காலத்தில் வரத்தான் வேண்டும். ஆனால் இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய நிலையில் அவர்கள் மிகவும் வேக வேகமாக இதைத் திணிப்பதனால் கல்வியின் தரம் கெட்டு விட்டது. இன்னும் கெட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது” என்று. இதைத் தெளிவாக அரசாங்கம் இன்னும் ஆழ்ந்து பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது ஒரு “டிரான்சிஷன் ஸ்டேஜ்”. ஒரு மாறுதலை நாம் அமுலுக்குக் கொண்டுவர முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கும் ஒரு காலம். அந்த மாறுதலை நாம் அமுலுக்குக் கொண்டுவர முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கும் காலத்தில், நிச்சயமாக, சர்க்கார் முன்னெச்சரிக்கைகளைக் கையாள் வேண்டும். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான், மெதுவாகத்தான் அந்த மாறுதலைக் கொண்டுவர வேண்டும். அதுவும் கல்வித் துறை போன்றவற்றில் காரியம் இன்றைக்கோ, நாளைக்கோ முடிந்து விடுகிற காரியமல்ல. எத்தனை நூற்றாண்டுகளுக்குச் சமுதாயம் இருக்கப்போகிறதோ அத்தனை நூற்றாண்டுகளுக்கு இருக்க வேண்டிய பிரச்சினை. அதிலே 10 ஆண்டுகளோ, 20 ஆண்டுகளோ, காலதாமதம் செய்வதால் ஒன்றும் ஆகிவிடப் போவதில்லை. இந்தத் தீர்மானத்தில் ஒரு பகுதி இருக்கிறது. “Dual media of instruction”, அதாவது இரண்டு பயிற்சி மொழிகள் என்பது. நாம் ஆங்கிலத்தையும், தமிழையும் வைத்து இரு பயிற்சி மொழிகளில் படிக்க அனுமதிக்க வேண்டும். அவர்கள் பி.யு.சி. வரைக்கும் என்று போட்டிருக்கிறார்கள். இறுதி வரையில், நர்சரி ஸ்கூலிலிருந்து கடைசி ஆராய்ச்சிப் பகுதி, ரிசர்ச் மாணவர்கள் வரைக்கும் இரு பயிற்றுமொழி பக்கத்துப் பக்கத்தில் இருப்பதற்கு அனுமதி வழங்க வேண்டுமென்றுதான் நான் சொல்லுகிறேன். இது “டிரான்சிஷன் ஸ்டேஜ்”. ஒரு மாறுதலைக் கொண்டு வருகிறோம். அந்தக் காலத்தில் நிச்சயமாக இரண்டு மொழிகளும் பயிற்சி மொழியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். நாமெல்லோரும் போற்றிப் புகழும் மாமேதை அண்ணா அவர்கள் இரு மொழித் திட்டத்தை நமக்குக் கொடுத்தார்கள். அவர்கள் இரு மொழித் திட்டம் என்று சொல்லும்போது, நான் ஏதோ அரசியல் காரணங்களுக்காக மாத்திரம் சொல்லவில்லை. இரு மொழித் திட்டம் என்கிற போது, எல்லாக் காரியத்திலும் இரு மொழித் திட்டமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஆட்சி மொழியாக இருந்தாலும், இரு மொழித் திட்டம், பயிற்சி மொழியாக இருந்தாலும் இரு மொழித் திட்டம். அண்ணா அவர்களுடைய வழியைப் பின் பற்றுகிறவர்களாக இருந்தால், ஆட்சி மொழியிலும் இரு மொழித் திட்டம், பயிற்று மொழியிலும் இரு மொழித் திட்டம்தான் இருக்க வேண்டும். ஆகவே, இந்தப் பயிற்று மொழித் திட்டத்தில் மாத்திரம் இந்த அரசு ஏன் இப்படி ஒரு அவசரக் கண்ணோட்டத்தில் இருக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறேன்.

28th November 1970]

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : அண்ணா அவர்கள் வழியை ஏதோ நாங்கள் பின் பற்றாதுபோல மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் பேசுகிறார்கள். அண்ணா அவர்கள் 1968, ஜனவரி 23-ம் தேதி இதே சட்ட மன்றத்தில் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தில் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள்ளாக தமிழைப் பாடமொழியாகவும், ஆட்சி மொழியாகவும் ஆக்குவதில் நாம் தீவிரமாகச் செல்ல வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவே நாங்கள் செல்வதுதான் உண்மையான அண்ணா வழி.

திரு. டி. சந்தோஷம் : அண்ணா அவர்கள் இரு மொழித் திட்டம் என்று சொல்லி, கூட சில லட்சியங்களையும் வைத்திருக்கிறார்கள். இதை மெதுவாகத்தான் கொண்டு வர வேண்டும். அண்ணா அவர்கள் இருந்தால், அவர்கள் இவ்வளவு வேகமாக, ஆத்திரப்பட்டு எதையும் செய் திருக்க மாட்டார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : மறுபடியும் ஒரு தவறான கருத்தினை உறுப்பினர் அவர்கள் பேசுகிறார்கள். அண்ணா அவர்கள் கைப்பட எழுதிய தீர்மானத்தில், ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் தமிழ் பாட மொழியாவதில் தீவிரமாகச் செல்ல வேண்டும், இதில் சுணக்கம் இருக்கக் கூடா தென்று தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தமிழ் வளர்ச்சியில் வேகமாகப் போவது என்பது ஒரு குற்றமில்லை.

திரு. டி. சந்தோஷம் : அண்ணா அவர்கள் பேசியபோது, நானும் அருகில் இருந்தேன். ஆங்கில போதனையை வளர்க்க வேண்டும், ஆங்கில அறிவு வளர வேண்டுமென்ற ஒரு விஷயத்தையும் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் இன்னும் ஒன்றை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆங்கிலத்தைப் பூராவும் எடுத்து விட வேண்டு மென்று நிச்சயமாகச் சொல்லவில்லை. நான் இன்னும் கூடச் சொல்லு கிறேன், தமிழ் தான் பயிற்சி மொழியாக வரும், வர வேண்டும். ஆனால் அதற்காக இந்த ஆண்டோடு ஆங்கிலப் பயிற்சி மொழியை எடுத்து விடவேண்டுமென்றோ, எடுத்து விட்டோம் என்றோ சொல்லு வது, அவர்கள் அவசரப்பட்டு எடுத்த முடிவு என்று கூறுகிறேன். அண்ணா அவர்கள் இருந்திருந்தால், இந்தக் காரியத்தைச் செய்திருக்க மாட்டார்கள். நான் அறிந்த அண்ணா அவர்கள் இவ்வளவு வேகமாகச் செய்திருக்க மாட்டார்கள். இந்த இரண்டு மொழிகளையும் பயிற்சி மொழிகளாக வைத்து, இரண்டு மொழிகளிலும் நமது மாணவர்கள் தங்களுக்கு விருப்பமான மொழிகளிலே பயிலட்டும், அந்த இரண்டு மொழிகளிலும் அவர்கள் திறமையுள்ள மாணவர்களாக வந்து அதிலே அவர்கள் சிறந்த வெற்றி பெறுவார்கள். இன்றைக்கு ஆர்வமில்லாமல், தமிழைப் புகுத்தி, எப்படியோ சரி என்று சொல்லி வேண்டா வெறுப்பாகப் படித்து, 35 மார்க் எடுப்பதே பெரிய ஆச்சரிய மாக இருக்கிற மாணவர்களை உருவாக்குவதில் உங்களுக்கு விருப்பமா, அல்லது உண்மையான ஆர்வத்தோடு, உண்மையாக “எனக்கு விருப்ப மான மொழியில் படிக்கிறேன்” என்பதற்கு அவர்களை அனுமதித்து அதனால் நூற்றுக்கு நூறு மார்க்கோடு வருகிற மாணவர்களை உருவாக்கு வதில் விருப்பமா? நிச்சயமாக, காலப்போக்கில் தமிழ் பயிற்று மொழியாக வந்துவிடும். தாய் மொழியின் மேல் பற்று மற்றவர்கள் சொல்லித்தான் வர வேண்டுமென்பதில்லை. அல்லது சட்டம் போட்டுத்

[திரு. டி. சந்தோஷம்]

[28th November 1970]

தான் தாய் மொழியின் மேல் பற்று வர வேண்டுமென்ற நிலையை நிச்சயமாக நீங்கள் உருவாக்க முயற்சி செய்ய வேண்டாம். ஆகவே, இந்த விஷயத்தில் அவசரப்படாமல், மாணவர்கள் தங்களுக்கும் தங்களுடைய பெற்றோர்களுக்கும் விருப்பமான பயிற்று மொழியை எடுத்துக் கொள்வதற்கு உரிமையை வழங்க வேண்டும். எந்த மாற்றத்தையும் மெதுவாக, அவசரமில்லாமல், நீண்டகாலத் திட்டமாகக் கொண்டு வர முயற்சி செய்ய வேண்டும், மாற்றத்தில் எந்தவிதமான அவசரமும் வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: தலைவரவர்களே, தமிழ் ஆட்சிமொழியாக வேண்டுமென்ற பலமான எண்ணம் என் உள்ளத்திலே உண்டு. தமிழ் நாட்டில், ஆங்கிலம் தெரியாத தமிழர்கள் ஏராளமாக, நூற்றுக்கு 75 பேர் இருக்கிற காரணத்தால், இந்தத் தமிழ் பாடமொழித் திட்டத்தை மனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறேன். அதற்காக இந்த ஆட்சியாளர்களுக்கு என்னுடைய பாராட்டுகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

* * * *

5-10
p.m.

எனக்கு முன்னாலே பேசிய சந்தோஷம் அவர்கள் கூறினார்கள். தமிழ் பாடமொழியானால் வள்ளுவரைத்தான் படிக்க வேண்டுமென்று. உள்ளபடியே நான் அவரைப் பணிவன்போடு கேட்கிறேன். வாழ்க்கைக்கு வள்ளுவருக்கு மேல் சிறந்த வழிகாட்டி அகில உலகத்திலும் உண்டா? குறளை மற்ற எல்லா அந்நிய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்த்துப் படிக்கிறார்கள் என்பதைக் கேட்கிறபோது நம்முடைய மனம் பூரிப்படையவில்லையா? அது மாத்திரமல்ல. காந்தியார் அவர்கள்கூடச் சொன்னார்கள். ஒவ்வொரு மாநிலமும் அதனதன் மாநில

* * * *

மொழியின் பேரிலே அக்கரை கொண்டு அதை வளர்ப்பதற்குத்தான் பாடுபட வேண்டும், மாநில மொழி வளர்ச்சியுடைய வேண்டும் என்பதை காந்தியடிகள் பலமுறை வற்புறுத்தி எழுதியிருக்கிறார்கள். பேசியிருக்கிறார்கள். பிற மொழியில் காதல் கொண்டால், அது உண்மையான காதலாக இருக்க முடியாது. இரபீந்திரநாத் தாகூர் அவர்கள் கூட இதை மிக அழகாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். 'டெலிபோனில் பேசிக் காதல் கொண்டு அதனால் பிறக்கும் குழந்தை குழந்தையாக இராது, உள்ளன்போடு ஒருவரோடொருவர் கலந்து பிறக்கும் குழந்தை தான் உண்மையான குழந்தையாக இருக்க முடியும்' என்று. காலம் மாறிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை நாம் கருத்தில் கொண்டு தமிழர்களுடைய எதிர்காலத்தினைக் கருத்தில் கொண்டு இதையெல்லாம் நாம் செய்துதான் தீர வேண்டும். நான் கூட கொஞ்சம் இப்படியும் அப்படியுமாகத்தான் இருந்து கொண்டிருந்தேன். புனியம்பழத்தைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டே மாம்பழத்தைப்பற்றி உயர்வாகப் பேசுவது முறையாகாது. இருப்பதைக் கொண்டுதான் நாம் நமது பகியைத்

28th November 1970] [திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, வேறு ஒன்றை எண்ணி ஏங்கக் கூடாது. எனவே தமிழே பாட மொழியாக, ஆட்சி மொழியாக ஆகித் தீரவேண்டும். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், மஹத்தை மெள்ள மெள்ளக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று. இது ஒரு 'ட்ரான்ஸிஷனல் பீரியட்'. கொஞ்சம் சிரமம் ஏற்படலாம். அதற்குப் பயந்தால் தமிழை அடியோடு கைவிட வேண்டியதும். ஆங்கிலேயர்களை விரட்டியடித்த பிறகு, நாம் ஏன் அவர்களுடைய மொழியை வைத்துக்கொண்டு அதற்கு அடிமையாக இருக்க வேண்டும்? ஜப்பானைடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இன்றைக்கு உலகத்திலேயே மிகவும் முன்னேறிய மொழியாக இருக்கிறது. அவர்களுடைய நாட்டைச் சொல்லுகிறேன். அவர்கள் எப்படி முன்னேறினார்கள்? அவர்கள் ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கவில்லையே? அங்கே நாம் ஆங்கிலத்தில் பேசினால், அவர்களுடைய மொழியில்தான் பதில் சொல்லுவார்கள். நமது மதிப்பிற்குரிய திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் அவர்கள் ஜப்பான் போயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியும். நாம் ஆங்கிலமே வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. அது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அதுதான் ஆங்கிலப் புத்தகத்தில் இருக்கிறதே? ஆங்கிலப் பாடப் புத்தகத்தில் ஆங்கிலம் இருக்கிறது. அது எங்கேயும் போய்விடாது. எனவே தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்காக எல்லாரும் சேர்ந்து நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே, தமிழிலே விஞ்ஞானம் இல்லையே என்றெல்லாம் சொல்லிச்சொண்டிருக்கக் கூடாது. தமிழிலும் விஞ்ஞானம் இருக்கிறது என்று உலகத்திற்கு எடுத்துக்காட்ட வேண்டும். தமிழிலே சரித்திரம் இருக்கிறது, விஞ்ஞானம் இருக்கிறது, எல்லாம் இருக்கிறது என்று உலகத்திற்குக் காண்பிக்க வேண்டும். தமிழிலேயே விஞ்ஞானம் படித்துவிட்டு சந்திர மண்டலத்திற்கும் போக முடியும் என்று உலகத்திற்குக் காண்பிக்க வேண்டாமா? எனவே எதிர்காலத்தில் நமது தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை ஏற்படத்தக்க விதத்தில் எல்லாம் தமிழிலேயே இருக்க வேண்டும். ஆங்கிலம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். ஆனால் தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை ஏற்படும் வகையில் எல்லாம் தமிழிலேயே இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

*திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த பயிற்சி மொழி பற்றிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வசந்த பாய் அவர்களுடைய தீர்மானத்தினை நான் எதிர்த்துப் பேச வேண்டியிருப்பதற்காக அவர்கள் பொறுக்க வேண்டுமாய் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் எனக்கு முன்பு பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சந்தோஷம் அவர்கள் எதிர்க் கட்சி வரிசையில் உள்ள உறுப்பினர்கள் கூட தங்கள் கருத்துக்குச் சாதகமாக இல்லையே என்று வகுத்தம் தெரிவித்தார்கள். அவர் சிறந்த வழக்குரைஞர். வாதத்தில் நல்ல திறமையும் தேர்ச்சியும் பெற்றவர்கள். ஆனாலும் எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கு அவர் நல்ல முறையில் வாதிட முடியவில்லை. காரணம் பொருள் அப்படிப்பட்டது. அவரும் திரு. வசந்த பாய் அவர்களும் கூட திறமையான வழக்குரைஞர்கள்தான். இவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட பொருளில் சாரம் இல்லாததால், அவர்களுக்குச் சொல் வன்மை இருந்தபொழுதிலும்கூட, இவர்களுடைய வாதம் திறமையாக அமைய முடியவில்லை, சப்பிட்டிருந்தது என்பதை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்ளு

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

[28th November 1970]

கிறேன். 1928-ஆம் ஆண்டிலேயே காந்தியடிகள் 'யங் இந்தியா' பத்திரிகையில் எழுதும்போது குறிப்பிட்டார்கள். 'எனக்கு மட்டும் ஒரு சர்வாதிகாரியுடைய அதிகாரம் இருக்குமானால், நமது சிறுவர்களுக்கும், சிறுமிகளுக்கும் கல்விக் கூடங்களிலும் அந்நிய மொழியில் பாடம் கற்பிப்பதை உடனடியாக நிறுத்தவேண்டும் என்று உத்திரவிடுவேன்' என்று குறிப்பிட்டார்கள். மேலும் அவர்கள், 'இக்கட்டளைக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கும் ஆசிரியர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிடுவேன்' என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். இக்கருத்தினை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சந்தோஷம் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன்.

குறைந்த பட்சம் இந்த விஷயத்தில் அவர்களுடைய கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நான் பல விஷயங்களில் காந்தியடிகளுடைய கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்றாலும், இந்த விஷயத்தில் அவர்கள் எழுதியதை முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

திரு. டி. சந்தோஷம் : மகாத்மா காந்தியடிகளே ஒரு முறை சொல்லியிருக்கிறார். ஆங்கில மொழியால்தான் சுதந்திர உணர்ச்சியே ஏற்பட்டது என்று சொல்லியிருக்கிறார். எனவே ஆங்கிலம் பயிலுவிப்பது தவறு என்று யாரும் குற்றம் சொல்ல முடியாது.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி : ஆங்கிலம் வேண்டுமா வேண்டாமா என்ற ஆராய்ச்சியில் நான் இறங்கவில்லை. என்னைப் பொறுத்த வரையில், ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டும் என்பதில் அபிப்பிராய பேதம் ஒன்றும் கிடையாது. அது மட்டுமில்லை. பலருக்குக் கசப்பாக இருக்கக்கூடிய இந்தியைப் கூடப் படிக்க வேண்டும் என்கூட நான் சொல்லுபவன். நமது நாட்டிலே ஒவ்வொருவரும் தன்னுடைய தாய் மொழியையும், இந்தியையும் ஆங்கிலத்தையும் படிக்க வேண்டும் என்ற கருத்துடையவன்தான் நான். மொழிகளைக் கற்பது வேறு, ஆனால் பிறிதொரு மொழியைப் பயிற்சி மொழியாகக் கொள்ளுவது வேறு. கடந்த 300 ஆண்டுகளாக ஆங்கில மொழியிலேதான் நமது நாட்டிலே பாடங்கள் போதிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. பன்னிரண்டாண்டு காலம் ஆங்கிலத்திலே கல்வி கற்ற பின்னரும், "கற்கொள் வானிலோர் மீன்நிலை"யைத் தெரிந்திலார் என்று பாரதியார் வருத்தப்பட்டு பாடியிருக்கிறார். நான் கூட ஆங்கிலத்தை நிரம்பப் படித்திருக்கிறேன். அப்படியிருந்தும் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்ற ஒரு சொற்றொடரை ஆங்கிலத்தில் என்னால் எடுத்துச் சொல்ல முடியாமல் திண்டாடுகிறேன். காரணம் அது, நமது தாய்மொழியில்லாததுதான். இங்கே ஆங்கிலத்திலே சிறந்த முறையில் பேசக்கூடிய சொல்வன்மை படைத்தவர்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் கூட சிற்சில சந்தர்ப்பங்களிலே ஆங்கிலத்தில் பேசுவதன் மூலமாக மற்றவர்களைத் தங்கள் கருத்துக்காதரவாகத் திருப்ப முடியாத நிலை இருப்பதை அவர்கள் புரிந்துகொள்ளுவார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ராஜகோபால் அவர்கள் சொன்னார்கள், நூற்றுக்கு 98 பேர் தமிழ் நாட்டிலே ஆங்கிலம் தெரியாதவர்கள் என்று. 300 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கூட நூற்றுக்கு

28th November 1970]

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

98 பேருக்கு ஆங்கிலம் படிக்கத் தெரியாது என்ற நிலையிருக்கிறது. இந்த ஆங்கிலத்தைப் படித்துவிட்டதாலேயே நாம் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறோம் என்று அறிய ஆசைப்படுகிறேன். ஆங்கிலம் உலக மொழியாக இருந்தாலும், இன்னமும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையிலே தீர்மானங்கள் எழுதப்படுவதெல்லாம் பிரெஞ்சு மொழியில்தான். எனவே நான் கூறுகிறேன் ஆங்கிலத்தின் துணைகொண்டு நாம் படிக்கா விடின் நாமும் நமது சந்ததியினரும் பின் தங்கிவிடுவோம் என்று கருதுவது முழுக்க முழுக்கத் தவறாகும். பயிற்சி மொழி தாய் மொழி யாகத்தான் இருக்க வேண்டும். திரு. வசந்த பாய் அவர்கள் தன்னு டைய வீட்டிலே கன்னடத்தில் பேசுவதுதான் அவர்களுக்கு எளிதாகவும் இயல்பானதாகவும் இருக்கும். தாய்ப்பால் உண்டு தாயின் மடியில் தவழ்ந்தபோது எந்த மொழியில் நமக்கு அறிவூட்டப்பட்டதோ அந்த மொழியில் பயிற்றுவிப்பதே இயற்கையானதாகும். செவிலித்தாய் வளர்க்கும் குழந்தைகளுக்கானால் இது விலக்காயிருக்கலாம். அதனால் நான் கூறுகிறேன். பள்ளிக்கூடத்தில் கல்லூரிகளில் தாய் மொழியில் போதிப்பதால்தான் இந்த நாட்டின் மொழி வளர்ச்சி பெறுவது மட்டு மின்றி படிக்கும் பிள்ளைகளும் முன்னேற்றம் அடைய முடியும் என்று. திருவாளர் தாமோதரன் அவர்கள், — நான் இங்கே உள்ள மாண்புமிகு உறுப்பினர் தாமோதரன் அவர்களைக் குறிப்பிடவில்லை — இதற்கு முன்பு இருந்த இச்சபையில் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் விஞ்ஞானச் சொற்களை, நூற்களை தமிழில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அதேபோல் இதோ ஆதித்தனார் அவர்கள் சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளைத் தமிழில் நடத்த சுவடி போட்டிருக்கிறார்கள்.

நம் அண்மை நாடான இலங்கையில் மருத்துவக் கல்வி தமிழிலே போதிக்கப்படுகிறது. இந்த ஊரிலே, மெடிகல் காலேஜிலே ஆங்கிலத் திலே படிக்கிறோம். எதை நாம் முடியாது என்று சொல்லுகிறோமோ அதைப் பக்கத்து நாட்டிலே சொல்லிக் கொடுக்கிறேன். தமிழிலே சொல்லிக் கொடுக்க முடியாது என்பது தப்பான வாதம் ஆகும். அறிவுக்குப் பொருத்தமற்ற வாதம் ஆகும். 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தமிழர்கள் உயர்வு அடையவில்லையா? நம்முடைய நாட்டிலே இல்லாத சாஸ்திரங்கள்—கலைகள் வேறு எந்த நாட்டிலாவது உண்டா? பயிற்சி மொழி மீண்டும் ஆங்கிலமாக வர வேண்டும் என்று சொல்லு பவர்கள் எல்லாம் “அகழியிலே விழுந்த முதலைக்கு அதுவே வை குண்டம்” என்ற முறையிலே தாங்கள் ஆங்கிலத்தை படித்து விட்ட காரணத்தினால்தான் இப்படிச் சொல்லுகிறார்கள். நான் இதையெல் லாம் தமிழின்பால் உள்ள ஒரு வெறியின் காரணமாகச் சொல்லவில்லை. நாடு முன்னேற வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் சொல்லுகிறேன். பயிற்சி மொழி விஷயத்தில் வேகமாக இந்த அரசு செல்லுகிறது என்ப தில்லை. அப்படிச் சொல்லுபவர்கள், “வேகம்” என்பதற்கு என்ன விளக்கம் சொல்லவிரும்புகிறார்கள்? மெதுவாகப் போக வேண்டுமானால், எப்படிப் போக வேண்டும் என்று நான் கேட்கிறேன். எத்தனை காலத் திற்கு மூல நூல்களையெல்லாம் தமிழிலே மொழி பெயர்க்காமல் இருப்பது? மற்றும், அவர்களே வேலையைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். வேலைக்காக ஆங்கிலத்திலே படித்துவிட்டு, உத்திரப் பிரதேசத்திற்கு டாக்டராகச் செல்பவர்கள் எந்த மொழியிலே அங்கிருக்கும் “பேஷன்ட்”

5-20
p.m.

[திரு. எம். ஆறுமுகசாமி]

[28th November 1970]

உடன் பேசுவார்கள்? அங்கிருக்கும் பேஷன்ட் 'கித்தனூ', 'கியா' என்று தானே கேட்பான். இந்த டாக்டர்கள் ஆங்கிலத்திலே பேசினால், ஆங்கிலத்திலே அவன் பதில் சொல்ல மாட்டான், இந்தியிலேதான் பதில் சொல்லுவான். எந்தக் குறிப்பிட்ட மக்களோ, அந்த மக்களோடு பேசுவதற்கு அந்த மொழி தேவைப்படுகிறது. இந்தி பேசும் மக்கள் என்றால், இந்தி மொழி தேவைப்படுகிறது. ஆங்கிலமே எல்லா இடத்திலும் உபயோகப்படுவதில்லை. ஆங்கிலத்திலே படித்த அத்தனை பேருக்கும் வேலை கிடைக்கும் என்றால், எல்லோரும் ஆங்கிலம் படிக்கத் தொடங்கிவிடுவோம். அப்படி வேலை கிடைக்கும் என்ற உத்தரவாதம் இப்பொழுது உண்டா? வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தையும் மொழிப் பிரச்சினையையும் ஒன்றாகச் சில அரசியல் வாதிகள் போட்டுக் குழப்புகிறார்கள்; அது வேறு, இது வேறு. இரண்டையும் ஒன்றாக ஆக்கிப் பெரிதுபடுத்த வேண்டாம். வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நாம் நாட்டிலே துனியே பேசித் தீர்க்க வேண்டிய ஒரு பிரச்சினை ஆகும். அது மட்டுமில்லை, மாணவர்களை இஷ்டம் போல் எந்த போதன மொழியிலாவது படி என்று விட்டுவிட முடியாது. என்னுடைய குழந்தை எந்த மொழியிலே படிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்ய வேண்டியது நான் தானே ஒழிய, அவனே தன் இஷ்டப்படி ஒரு மொழியிலே படிக்க நான் அனுமதிக்க முடியுமா? ஒருக்காலும் முடியாது. அவனுக்குத் தெரியாது, எது நல்லது, எது கெட்டது என்று. நான்தான் சொல்ல வேண்டும். படித்தவர்கள் அரசியல் வாதிகள் எந்த மொழியிலே படிக்க வேண்டும் என்று சொல்லக்கூடாது. விற்பன்னர்கள்தான் சொல்ல வேண்டும் என்கிறார்கள். மக்களுக்காக ஒரு மொழியா, விற்பன்னர்களுடைய அறிவு அபிவிருத்திக்காக ஒரு மொழியா? அதன்படி நான் படிக்க வேண்டுமா? எனவே, விற்பன்னர்கள் இந்தப் பிரச்சினையிலே குறுக்கிட இடம் கிடையாது. இந்த நாட்டு மக்கள் கடந்த 300 ஆண்டுக் காலமாக ஆங்கிலேயன் கீழ் அடிமைகளாக இருந்து, அவனுடைய ஆதிக்க வெறியினால் தங்களுடைய அருமை மொழியை இழந்துவிட்டு இன்றைக்குக் கீழே நிற்கிறார்கள். அந்த மக்களுக்கு தாங்கள் உணர்வு பெறும் மொழியில், தாய் மொழியில்—அதாவது தமிழை பயிற்சி மொழியாக இன்னமும் கொண்டு வராமல் இருப்பது தப்பாகும். எனவே, பயிற்சி மொழியிலே இன்னமும் இந்த அரசாங்கம் தீவிரம் காட்ட வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். இப்பொழுது இருக்கும் தீவிரம் போதாது என்பது என்னுடைய கருத்தாகும். தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக வைத்து விஷயங்களை மாணவர்களுக்கு நன்றாகச் சொல்ல முடியாது என்று சொன்னால், எந்த மொழியிலேயும் உலகத்திலே சொல்ல முடியாது. இப்போதைய மொழிகளிலே உயர்ந்த மொழியாக தமிழை நாம் காட்ட வேண்டும். தமிழிலே இல்லாதது ஒன்றும் இல்லை என்று உலகத்தோர் சொல்லும் அளவிற்கு வளர்ந்துள்ள ஒரு மொழியினை ஏன் பயிற்சி மொழியாகக் கொள்ளக்கூடாது என்று நான் கேட்கிறேன். ஏன் இந்த மொழியின் மூலமாகக் கணிதத் தையும், விஞ்ஞானத்தையும் பார்க்கக் கூடாது என்று கேட்டு, இந்தத் தீர்மானத்தை நாம் நிச்சயமாக ஆதரிக்கக்கூடாது என்று கூறி எனது பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

28th November 1970]

*திரு. கே. அறிவுமகன் : பெரு மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவரவர்களே, 'பயிற்சி மொழியில்' மாண்புமிக் க. உறுப்பினர் திரு. வசந்தபை அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற தீர்மானத்தில் அவர்கள் "பிரிடம்" வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். எதற்கு என்றால், பி.யூ.சியிலே சேருகிற மாணவன் அவன் விரும்புகின்ற மொழியிலே படிப்பதற்கான வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறார். மேலும், தமிழ்ப் பயிற்சி மொழி எடுத்துக் கொள்ளுகின்ற மாணவன் ஆங்கிலத்தைக் கட்டாயமாகப் படிக்க வேண்டும். ஆங்கிலத்தைப் பயிற்சி மொழியாக எடுத்துக் கொள்ளுகின்ற மாணவன் தமிழ் அல்லது தாய் மொழியும் கட்டாயமாகப் படிக்க வேண்டும் என்று கேட்டு, ஆனால் பாட மொழி விஷயத்தில் 'Freedom' அதாவது 'விடுதலை' வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் சொல்வதானால் What he wants is not freedom. Perhaps he wants only licence. இதைத்தான் அவர் கேட்கிறார் என்று நான் கருதுகிறேன். 'Freedom' விடுதலை உரிமை என்ற வார்த்தை உண்மையான பொருளிலே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்குமானால், விரும்பிய படி படிப்பதற்கு ஏற்ற வாய்ப்புகள் மிக ஏராளமாக தனியார் கல்லூரிகளிலே மிகச் சிறப்பாக—அதுவும் அரசினுடைய இலட்சக் கணக்கான ரூபாய்களைக் கொடுத்து நடத்தப்படுகின்ற கல்லூரிகளிலே அந்த உரிமை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அரசுக் கல்லூரிகளிலே சேருகின்ற மாணவர்கள், தமிழைப் பாடமொழியாக எடுத்து பதினொராவது வகுப்பு வரை படித்த மாணவர்கள் கல்லூரி உள்ளே நுழைகின்ற நேரத்தில், அவர்கள் தமிழையே பாட மொழியாகக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற நேரத்திலேதான் இந்த உரிமைப் பிரச்சினை கிளம்புகிறது. ஆனால் நாட்டில் பல்லாயிரக் கணக்கான மாணவர்கள் தமிழ் பயிற்சி மொழியாக இல்லாத காரணத்தால், என்னென்ன கதிக்கெல்லாம் ஆளாகின்றார்கள் என்பதைத் தலைவர் அவர்களே கவனிக்க வேண்டுமே. 11வது வகுப்பிலே ஏறக்குறைய 3 லட்சம் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. எழுதுகின்ற மாணவர்களிலே தேறி வருபவர்கள் 1.5 லட்சம் பேர். இதிலே பி.யூ.சி. வகுப்பில் பல்வேறு வகுப்புகளிலே வந்து சேருபவர்கள், தோராயமாகக் கடந்த ஆண்டுகளின் கணக்குகளை எடுத்துக் கொண்டால், 50,000 மாணவர்கள் சேருகின்றார்கள். அதிலே வெற்றி பெற்று வருபவர்கள் 20,000 அல்லது 25,000 பேர்தான். அதாவது 40 சதவிகித்தினர்தான் வருகின்றனர். இதிலே இலட்சக் கணக்கான மாணவர்கள் நான் உட்பட—நான் இண்டர்மீடியட் படித்த நேரத்திலே சர்வசாதாரணமாக தஞ்சாவூர் கிராமங்களிலே இருந்து கல்லூரியிலே சேர்ந்தபொழுது, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே இருந்த ஆசிரியர்கள் ஆங்கிலத்திலே மிக வேகமாக—தாங்கள் மனப் பாடம் செய்து கொண்டு வந்ததாலோ, அன்றி ஆங்கில ஆற்றல் காரணமாகவோ, அவர்கள் பாடம் சொல்லும்பொழுது புரியாமல், முதல் ஆண்டே அந்தப் பாட வகுப்பே வேண்டாம் என்று நினைத்து, வேறு பாடம் கற்றுக்கொள்ளலாம் என்று முயன்றேன். துணை வேந்தரிடம் இதுபற்றிக் கேட்டேன் நான். அவர் வேறு பாடத்திற்கு மாற்ற முடியாது என்று சொல்லிவிட்டார். அப்பொழுதே தமிழ் பாட மொழியாக இருந்தால் தான், என்னால் படிக்க முடியும் என்று வேண்டினேன் துணை வேந்தரிடம். அப்படிப்பட்ட நிலையில் சோதனைக்கு ஆளான என்னைப் போன்ற மாணவர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சியிலே ஆங்கிலம் நன்றாக வராத காரணத்

[திரு. கே. அறிவழகன்]

[28th November 1970]

தினல், படிப்பையே முடித்துக்கொள்கிறார்கள். இப்படி ஆண்டுதோறும் 20,000 மாணவர்கள் புகுமுக வகுப்பில் பலியாகிறார்கள் என்றால், நீங்கள் கணக்கு எடுத்துப் பாருங்கள். எத்தனை ஆயிரக் கணக்கான மாணவர்கள் ஆங்கிலம் பாட மொழியாக இருப்பதால், கல்லூரிக்குள்ளே நுழைய முடியாத அளவிலே, நுழைந்த பிறகு படிக்க முடியாத அளவுக்கு அவ்வாறு படிப்பை நிறுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சட்ட வல்லுனர் நண்பர் திரு. சந்தோஷம் அவர்கள் இந்தப் பயிற்சி மொழியைத் தீர்மானிக்கும் விஷயத்தைக் கல்வி வல்லுனர்களிடமே விட வேண்டுமென்கிறார்கள். கல்வி வல்லுனர்கள் அமர்ந்த கோதாரி கமிஷன் அறிக்கையிலே இந்தப் பயிற்சி மொழி விஷயத்திலே தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்த வரிகளைப் படிப்பதற்கு தலைவர் அவர்கள் அனுமதி தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“The development of the modern Indian languages is inextricably linked with the place given to them in the educational system especially at the university stage.”

என்று துவங்கி விரிவாகச் சொல்கிறார்கள். இதைத்தான் நான் முதலாவதாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய கனம் உறுப்பினர்கள் திரு. வசந்தா பையம் திரு. சந்தோஷமும் தமிழ் வளர்ப்பதும் என்று சொல்லத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் தமிழை வளர்ப்பது என்பது, ஒரு பிரதேச மொழியை வளர்ப்பது என்பது ‘ஆனந்த விகடன்’ படிப்பதால் மாத்திரம் முடியாத காரியமாகும். அதுபோல் திரு. சந்தோஷம் அவர்கள் இந்த அவையிலே பேசும்பொழுது, ஆங்கிலத்தைக் காட்டிலும் தமிழிலேயே பேச முயற்சி செய்கிறேன் என்று சொல்லுவதால் மாத்திரம் தமிழை வளர்த்துவிட முடியாது. திரு. சந்தோஷம் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். திருக்குறளை இந்த நாட்டு மாணவர்கள் நன்றாக அறிந்திருக்கிறார்கள். அதிலேயே எல்லாம் முடிந்து விட்டதா என்று கேட்கிறார்கள். அது மேலும் வளர வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் விஞ்ஞான நூல்களைத் தமிழிலே எழுதுகிற வாய்ப்புகளை உருவாக்க வேண்டுமென்கிறேன். ஆனால் இன்றைய தினம் தமிழ் தகுதி பெற்றவில்லை என்று சொல்லுவார்களானால், நான் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன். விஞ்ஞான பாடத்தில் எம்.எஸ்.சி. பாடம் நடக்கத்தக்க அளவுக்கு நூற்றுக்கணக்கான ஆசிரியர்களை அழைத்துக் கொண்டுவந்து நிரூபிக்க முடியும். எந்த விஞ்ஞானப் பாடத்தைத் தமிழில் சொல்லுவது மிகவும் கடினமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறீர்களோ அவை எல்லாம் இன்றைக்கு சுலபமாக்கப்பட்டு விட்டன. எப்படிப்பட்ட விஞ்ஞான விஷயங்களையும் தமிழில் சொல்லிக் கொடுக்கும் ஆற்றல் மிக்க ஆசிரியர்கள் பல்லாயிரக் கணக்கானவர்கள் இந்த நாட்டிலே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எழுதிய புத்தகங்கள் தமிழில் அரசுத் துறைகளினால் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே தமிழை வளர்க்க வேண்டுமென்றால், அது மொத்தமாக எல்லாப் பாடங்களிலேயும் கல்லூரியில் பாடமொழியானால்தான் முடியும். ஏதோ அவசரப்பட்டு இந்தக் காரியத்திலே அரசு ஈடுபட்டுவிட்டதாகக் கருதுவது தவறு. நான் 1947-லே எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படிக்கும்பொழுதே, தமிழ் பாட மொழியாக இருந்தது. 20 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, இந்த

5-30
p.m.

28th November 1970]

[திரு. கே. அறிவழகன்]

நிலையிலே தமிழ் நாடு பூராவும் எல்லாக் கல்லூரிகளிலேயும் அல்ல—தனியார் கல்லூரிகளிலே அல்ல—அரசுக் கல்லூரிகளிலே தமிழையே பாட மொழியாக்கியது அவசரப்பட்டு செய்தது ஆகுமா? திருநெல்வேலியிலே இருக்கும் தனியார் செயின்ட் ஜோசப் கல்லூரியிலே ஆங்கிலம் தான் பாட மொழியாக இருக்கிறது. அங்கிருக்கும் மாணவன் ஆங்கிலத்திலேயே படிப்பதற்குத் திணறுகிறான். அவன் ஆங்கிலத்திலே படிக்க வேண்டிய தலைவிதிக்கு உள்ளாகி அவன் சிறக்க முடியாமல் படிப்பை முடித்துக்கொள்கிறான். கடந்த 20 ஆண்டுக் காலமாக இந்த அரசு யோசித்து எத்தனையோ புத்தகங்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு நூற்றுக்கணக்கான புத்தகங்கள் வெளிவந்து விட்டன என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இதிலே மிகச் சிறப்பிற்குரிய பகுதி என்னவென்றால், நம்முடைய அரசு தமிழ் பாடமொழியாகப் படிக்கின்றவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புத் தர வேண்டுமென்று முடிவு செய்து, ஆங்கிலம் பயன்படுத்துகிற துறைகளில் ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்கு வேலை தந்தாலும், தமிழ் பயன்படுத்துகிற துறைகளில் வேலை உரிமை தமிழ் பாட மொழியாகப் படித்தவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். பிரதேச மொழியைப் பாடமொழியாகப் படித்தவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு மிக முக்கியமாகத் தரப்பட வேண்டுமென்று கோத்தாரி கமிஷன் அறிக்கையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்று நம் அரசு செய்துள்ளதை செய்ய வேண்டுமென்றே சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

“So long as the prize posts in administration go to students who have good command over English for a substantial proportion of students continuing to prefer education given through it.”

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆங்கில மொழி பயிலும் மாணவர்களுக்கு இந்த நாட்டு அரசுத் துறைகளில் எப்படிப்பட்ட சிறப்பிற்குரிய வேலைகளைத் தருகிறோமோ அதைத் தமிழ்ப் பாட மொழியாகப் பயிலும் மாணவர்களுக்குத் தருவோம் என்ற நிலையை வைத்தால்தான் இந்த முயற்சியில் வெற்றி பெற முடியும். அப்போதுதான் ஏழை எளிய மக்கள் கல்லூரிக்கு வருகின்ற நேரத்தில் அப்படிப்பட்ட பதவிகளுக்கு வர வாய்ப்பிருப்பதை உணர்ந்து அக்கறையோடு விரும்பிப் படிக்கத் தொடங்குவார்கள். நான்கைந்து நாட்களுக்கு முன்னால் ஸ்டெல்லா மேரீஸ் கல்லூரியில் பேசுகின்ற நேரத்தில்கூட நான் சொன்னேன். ஸ்டெல்லா மேரீஸ் கல்லூரி யூரோப்பியன் சிஸ்டர்ஸ் நடத்துகிற ஒரு ஸ்தாபனமாக செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அவர்களது கல்லூரியில் கூட தமிழ் மீடியம் எடுத்து 450 மார்க் வாங்கி இருக்கிற மாணவியைச் சேர்த்துக் கொள்கிறார்களே தவிர, இங்கிலீஷ் மீடியம் எடுத்து 300 மார்க் வாங்கிய மாணவிகளைச் சேர்த்துக்கொள்வதில்லை. ஸ்டெல்லா மேரீஸ் கல்லூரியில் அவர்கள் இங்கிலீஷ் மீடியத்தில்தான் போதிக்கிறார்கள். இருந்தாலும் தமிழ் மீடியம் எடுத்து 450 மார்க் வாங்கிய மாணவியை அனுமதிக்கிறார்கள். ஆங்கிலோ இந்தியன் ஸ்கூலில் இங்கிலீஷ் மீடியம் படித்து 300 மார்க் வாங்கிய ஆங்கிலோ இந்தியக் குடிமகனை அங்கே அனுமதிப்பதில்லை. உலகத்தில் யாரும் எந்த மொழியிலே நீ படித்திருக்கிறாய் என்று கேட்பதில்லை. என்னென்ன மொழிகள்

[திரு. கே. அறிவழகன்]

[28th November 1970]

உனக்குத் தெரியும் என்று தான் கேட்கிறார்களே தவிர எந்தத் துறையை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதை எந்த மொழியிலே படித்திருக்கிறும் என்று கேட்பதில்லை. ஆங்கிலம் படிப்பதன் மூலம்தான் நமக்கு வளர்ச்சி ஏற்படும் என்று சொன்னால், திருவெறும்பூரிலே இருக்கிற பாய்லர் தொழிற்சாலை நமக்கு வந்திருக்க முடியாது. அது செக் மொழி பேசுகிற செக் நாட்டு நிறுவனம் உருவாக்கிய தொழிற்சாலையாகும். ஆங்கிலம் பாடமொழியாக படித்தால்தான் முன்னேற முடியும், ஆகவே ஆங்கிலத்தைத் தான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் மிக நீண்ட நாட்களாக இருந்து வந்தது. இன்றைய தினம் இது மாறி விட்டது. ஏறக்குறைய 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இங்கிலாந்து நாட்டிலே இருந்த ஒரு அறிஞன் மிக அழகாகச் சொன்னான்,

“The last tragedy of broken nations is neither the loss of power nor the distinction nor the people running away from the Country as refugees but the treasured language of the country dying slowly out.”

என்று. மெல்ல மெல்ல ஒரு நாட்டினுடைய தாய்மொழி சாவதுதான் ஒரு நாட்டினுடைய கடைசி அவக்கேடாக இருக்க முடியுமே தவிர, அந்த நாட்டு மக்கள் அரசை இழப்பதோ நாட்டை விட்டு ஓடுவதோ கூட அல்ல என்று அவன் சொன்னான். இந்த நாட்டிலே அறிவு பெறும் வாய்ப்புகள் குறைவு. நாட்டு மக்களை எல்லாத் துறைகளிலும் அறிவு மிக்கவர்களாக ஆக்க வேண்டும். அவ்வறிவாற்றலை உருவாக்க நாட்டு மொழி சிறப்பாக விளங்க வேண்டும். அதைச் செய்யவில்லையெனின், பாரதியார் கூறியது போல், மெல்ல தமிழ் இனிச் சாகும். நமது நாட்டில் இன்றைய தினம் தமிழ் பாட மொழியாக ஆக்கப்படுவதற்கு முக்கியமான காரணம் எது என்றால், ஏழை மக்கள் நம்முடைய நாட்டிலே இருக்கிற மிகச் சாதாரணக் குடிமக்களை விஞ்ஞான அறிவு பெற்றவர்களாக்கத்தான். அண்ணா அவர்கள் மிக அழகாகச் சொன்னார்கள். கோபுர உயரத்தில் இருக்கிற இலக்கியங்களைக் குடிசைக்கு கொண்டு வருவதுதான் என்னுடைய வேலை என்று சொன்னார்கள். ஆனால் நமது பக்கலைக் கழகங்களில் ஷேக்ஸ்பியர் சுவைகளை அப்படியே கற்றால்தான், அறிவு வளர முடியும் என்று சொல்கிறார்கள். “பிசிக்கலை” எடுத்துக் கொண்டால், ஓரிஜினல் ஆதர் எழுதிய புத்தகத்தைத்தான் படிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகின்றார்கள். நான் தலை நிமிர்ந்து கேட்க முடியும். டாக்டர் சந்தோஷம் அவர்கள் இருக்கிற மதுரை நகரத்தில் டியூடோரியல் தனிப் பயிற்சிக் கல்லூரி நடத்தி நோட்சுகள் வெளியிட்டு பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் சம்பாதித்த நண்பர்கள் ஏற்கெனவே இருக்கிறார்கள் தமிழிலே முதல் நூல் ஓரிஜினல் விஞ்ஞான நூல்கள் இல்லை என்கிறீர்களே. ஆங்கிலத்தில் இருக்கிறதை யார் படிக்கிறார்கள்? படிப்பதானால் இந்த நோட்சுக்கு என்ன வேலை?

திரு ஜி. சுவாமிநாதன் : சந்தோஷம் அவர்கள் வழக்கறிஞர். ஒரு டாக்டர் என்று சொல்லுகின்றார்கள்.

திரு. கே. அறிவழகன் : அவர்கள் வழக்கறிஞர் துறையில் டாக்டர் பட்டம் பெறத் தகுதி வாய்ந்தவர் என்ற காரணத்தால் சொல்லு

28th November 1970]

[திரு. கே. அறிவழகன்]

கிறேன். (சிரிப்பு) இதிலே ஒன்று மட்டும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். திரு. வசந்த பாய் அவர்கள் மதுரையில் உயர்நீதி மன்றம் வேண்டுமென்று திரு. டி. சந்தோஷம் அவர்கள் கேட்டதை மறுத்தார். அப்போது திரு. சந்தோஷம், திரு. வசந்த பாய் அவர்களின் கூற்று Vested Interest காரணமாக ஏற்பட்டது என்றார். அவர் ஒரு வழக்கறிஞர். மாண்புமிகு திரு. சந்தோஷம் சொன்னதை அவர்கள் மறுக்க வில்லை. ஒரு நல்ல வழக்கறிஞர் மறுக்காததை மாண்புமிகு திரு. சந்தோஷம் அவர்களும் ஒரு வழக்கறிஞர் என்ற காரணத்தால், மறுக்க மாட்டார்கள் என்றே நம்புகிறேன்.

THIRU G. VASANTHA PAI: On a point of personal explanation, Sir, I admit I have a vested interest. Will the hon. Member and others admit that they have a vested interest in opposing this Resolution?

திரு. கே. அறிவழகன் : அதற்குத்தான் பதில் கூறுகிறேன். நம் முடைய மாண்புமிகு வழக்கறிஞர் திரு. சந்தோஷம் அவர்கள் மறுக்க மாட்டார்கள் என்றும் கருதுகிறேன். ஆங்கிலமே பாட மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதுதான். Vested Interest.

திரு. டி. சந்தோஷம் : ஆங்கிலமே இருக்க வேண்டுமென்று சொல்ல வில்லை. விருப்பமான பாட மொழியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் உரிமை மாணவர்களுக்கு இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன்.

திரு. கே. அறிவழகன் : மாணவர்களைப் பொறுத்த வரையில், இதை உரிமைப் பிரச்சினை ஆக்க வேண்டாம். சிந்தனை ஆற்றல் பிரச்சினையாக அணுகுங்கள். கோபுர உயரத்தில் இருந்த இலக்கியங்களைக் குடிசையிலே இருக்கிற சாதாரணக் குடிமகனுக்குக் கொண்டு வந்து தர வேண்டுமென்று அண்ணா சொன்னார்கள். தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், நல்ல கல்வி அறிவு பரவாத நிலை. நூற்றுக்கு 75 பேர் தொடர்ந்து பள்ளிக்கூடத்திலே படிக்க முடியாத நிலை. இப்படிப்பட்ட மக்களுக்கு நாம் விஞ்ஞானக் கருத்துகளைச் சாதாரணமாகக் கற்பிக்க வேண்டுமென்றால், அது தமிழ் பாடமொழியானால் தான் கற்பிக்க முடியும். நல்ல வாழ்வு நிலையை அறிய, ஆரோக்கியம் பற்றி அறிய, இந்நாட்டு மக்களில் சிலர் விஞ்ஞானப் புத்தகங்கள் கேட்டாலும், 'பிசிக்ஸ்' புத்தகங்கள் கேட்டாலும், கெமிஸ்ட்ரி புத்தகங்கள் கேட்டாலும் விஞ்ஞானப் புத்தகங்கள் தானே வந்து விடாதா என்றால், புத்தகங்கள் வெளியிடுவதிலே லாப நோக்கம் இருக்கிற காரணத்தால் வராது. இந்த நாட்டிலே பெரும்பாலோர் வாங்க மாட்டார்கள் என்று கருதுகிற புத்தகங்களை யாரும் வெளியிட மாட்டார்கள். ஆக சாதாரணமாக மனிதன், அவனுடைய சக்திக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்றால், நிச்சயமாக அதை அரசுதான் தமிழிலே தர வேண்டும். இந்த மாமன்றத்தில் இருக்கிற உறுப்பினர்கள் விரும்பினால், ஆங்கிலத்தில்தான் சொல்லிக்கொடுக்க முடியும் என்று கருதப்படுகின்ற பொருள்சீனைத் தமிழிலே டைனமிக்ஸ் சொல்லித் தர முடியும், டிரிக்னோமெட்ரியை சொல்லித் தர முடியும், ஜியோமெட்ரியைச் சொல்லித் தர முடியும். தமிழிலே அப்படித் தருவதற்குத் தகுதி படைத்தவர்களை, இந்த மாமன்றத்திலே இருக்கிறவர்கள் விரும்பினால் அழைத்து வந்து நிரூபிக்க முடியும். இந்த நாட்டினுடைய பிரதேச மொழி பாட மொழியாக்கப்

[திரு. கே. அறிவுமகன்]

[28th November 1970]

பட வேண்டுமென்று சொல்வது சுதந்திர வேட்கையாகும். ஆகவே நான் திரு. வசந்த பாய் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த நாட்டு மக்கள் சுதந்திர தாகத்தில்தான் நல்ல உரிமைகளைப் பெற வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். அந்த அடிப்படையில்தான் தமிழ் மொழி பாட மொழியாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நாட்டு மக்கள் அனுபவித்து வரும் அருமையான சுதந்திரத்திற்கு நீங்கள் இத்தீர்மானம் மூலம் தடை போடாதீர்கள் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

5-40
p.m.

*புலவர் ஓ. அறிவுடை நம்பி : மேதகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வசந்த பாய் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற இந்தத் தீர்மானத்தை எதிர்த்து, சிலபல கருத்துக்களை நான் இங்கே வைக்க விரும்புகிறேன். அன்பிற்குரிய நம் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சந்தோஷம் அவர்கள், கடந்த முறை இங்கே எல்லோரும் ஆங்கிலத்தில் பேசி இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்த காரணத்தால், அதற்கு எதிர்ப்பிருந்தது என்றும், அதனால் இம்முறை தமிழிலேயே பேசி இத்தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன் என்றும் இத் தீர்மானத்தை இங்கே ஆதரித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தமிழில் பேசினார்களேயொழிய, தமிழை ஆதரிக்கவில்லை என்பதை நான் மெத்த வருத்தத்தோடு இந்த நேரத்திலே இங்கே எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியவனாக இருக்கிறேன். இந்த நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்ட அண்ணல் காந்தியடிகள் அதற்கான நிர்மாணத் திட்டங்களை வகுத்துத் தந்தார்கள். அந்த நிர்மாணத் திட்டங்களில் ஒன்றுதான் பயிற்சி மொழி என்பது. அவர்கள் மிகத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். “அகிம்சையையும் சத்தியத்தையும் விட்டுவிட்டு வருகிற சுதந்திரத்தை நான் விரும்பமாட்டேன். அவ்விதமே தாய்மொழிக் கல்வியை விட்டு விட்டு வருகிற சுதந்திரத்தையும் நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன்” என்ற கருத்தை அண்ணல் காந்தியடிகள் அவர்கள் வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இன்றைய தினம் மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் பேசும்போது, ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்கள். “பெரும் தலைவர்களில் சில பேர் அரசியலில் ஒரு குழப்பத்தை உண்டாக்கக்கூடிய விதத்தில் நாட்டில் பேசி வருகிறார்கள். பயிற்சி மொழி விஷயத்திலே இதைச் செய்து வருகிறார்கள்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். நான் உள்ளபடியே வருத்தத்தோடு ஒன்றை இங்கே தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இம்மாமன்றத்திலே இல்லாத ஒருவரைப்பற்றி இங்கே குறிப்பிடக்கூடாது என்று சொல்லுவார்கள். என்றாலும் அவர் மிகப் பெரிய மனிதராகவும் பெருமைக்குரிய மனிதராகவும் இருக்கிற காரணத்தால், அவருடைய பெயரை இங்கே குறிப்பிடாமல், அவரைப் ‘பெரும் தலைவர்’ என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அவர் இப்போது நாட்டிலே பேசி வருகிற கருத்து என்ன தெரியுமா? “சமுதாயத்தில் கௌரவம் வேண்டுமென்றால் ஆங்கிலம் வேண்டும்” என்று பேசி வருகிறார்கள். ஆனால் அவரோ அவருக்கு இருக்கும் கௌரவத்தைக்கூட தன்னுடைய உழைப்பாலே, தொண்டாலே பெற்றுக்கொள்ள அன்றி, ஆங்கிலத்தால் பெற்றவர் அல்ல. ஆனால் அவர் இப்போதெல்லாம் இப்படித்தான் பேசி வருகிறார். நம்முடைய இந்தியப் பெரு நாட்டின் மிகச் சிறந்த கவிஞராக விளங்கிய ரவீந்திரநாத் தாகூர் அவர்கள் தாய் மொழிபற்றி மிக இனிய கருத்தொன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள்.

28th November 1970]

[புலவர் ஓ. அறிவுடை நம்பி]

அது இம்மாமன்றத்தின் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலருக்கும் தெரிந்திருக்கும் என்றே கருதுகிறேன். அவர் சொன்னார். “நான் வத்தின் மொழி கற்றேன்; ஹிப்ரு மொழி கற்றேன்; பிரெஞ்சு மொழி கற்றேன்; ஜெர்மன் மொழி கற்றேன்; ஆங்கில மொழி கற்றேன். இத்தனை மொழிகளிலும் நான் கவிஞனுடைய இதயத்தை அறிய முயன்றேன். ஆனால் முடியவில்லை. என்னுடைய தாய் மொழி மூலமாகத்தான் கவிஞனுடைய இதயத்தை என்னை அறிய முடிந்தது” என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட முறையில் பயிற்சி மொழி தமிழ் மொழியாக இருந்தால் தான், நம்மாழ்வாருடைய புரிந்துகொள்ள முடியும். பயிற்சி மொழியாக தமிழ்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற வாதத்தை இன்றைய தினம் தமிழகத்தின் மிகப் பெரிய சட்ட மன்றத்திலே பேச வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருப்பதற்காக, தமிழக மக்கள் எல்லாம் மிகுந்த வருத்தத்தோடு தான் இன்றைய நிலைமையை எண்ணிப் பார்த்து கொண்டிருக்கிறார்கள். உள்ளபடியே இங்கே தமிழ் மொழி திணிக்கப் படுகிறது என்ற பேச்சு சில பத்திரிகைகளின் மூலமாகவும் பரப்பப் படுகிறது. இது திணிப்பு அல்ல. தமிழ் நாட்டில் தமிழைத் திணிக்க முடியுமா? தமிழ் இருக்கிற நாடு இது. புரட்சிக் கவியாம் பாரதி தாசன்தான் படைத்த “கழைக்கூத்தாடி” என்ற அழகிய கவிதையில் மூலம் ஒரு அரிய கருத்தைச் சொல்லுகிறார். அந்தக் கவிதையில் இருப்பதை, நான் இங்கே விளக்க விரும்புகிறேன். இந்த நாடு தமிழ் மயம் ஆதல் வேண்டும் என்ற தன்னுடைய அவாவை அந்தக் கவிதையிலே எடுத்துக் காட்டியிருப்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிற ஆசைப்படுகிறேன். அதிலே வருகிற கழைக்கூத்தாடி ஒரு கூட்டத்தைக் கூட்டி அதிலே ஒரு எலும்புக்கூட்டைத் தூக்கிப் போடுகிறான். அந்த எலும்புக் கூட்டுக்கு சத்தில்லை, சதையில்லை, மூச்சில்லை, பேச்சில்லை, ஆனால் இத்தனையும் உண்டாக்குகிறேன் பார் என்கிறான். எப்படி? அதற்கு என்று ஒரு மருந்து தயாரிக்க வேண்டும். அது என்ன மருந்து தெரியுமா? முக்கனியான மாம்பழம் ரஸ்தாளி, பலாப்பழம் இத்தனையும் பிழிந்து தேனும் பாலும் இட்டு, இனதீர் வழுக்கைச் சேர்த்து சர்க்கரையும் கற்கண்டும் போட்டு தினைமா பொடித்த பருப்பும் போட்டு பக்குவமாகக் காய்ச்சி இறக்க வேண்டும். இப்போது மருந்து தயாராகிவிட்டது. அந்த மருந்துக்கு என்ன பெயர் தெரியுமா? “உள்ளே தொட்டா உசிரில் இனிக்கும் தெள்ள தமிழ்” மருந்து தயாராகிவிட்டது. அந்தச் சத்தில்லாத எலும்புக்கூடு, தமிழ் நாடு என்ற எலும்புக்கூடு. அதன்மீது இந்த மருந்தைத் தடவுகிறேன் பார்! என்ன ஆயிரும்? அந்த எலும்புக்கூடு நிமிர்ந்து நிற்கிறது. மீசையை முறுக்குகிறது. எதிரியின் மீது பாய எண்ணம் கொள்கிறது. அதைக் கவிஞன் “ஆடுது பார் அழகு தமிழ் நாடு! பாடுது பார் பைந்தமிழ் கூடு! தமிழில் நனைந்த தமிழ்நாடு பார்த்தியா—அதனால் அது பெற்ற உணர் விது” என்று பாரதிதாசன் அவர்கள் மிக இனிமையாகப் பாடியிருக்கிறார்கள்.

இன்றையதினம் தமிழகத்தில் உள்ள அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் தான் இதிலே மாறுபட்ட கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் வட்டபுலத்தில் என்ன பார்க்கிறோம்? அங்கேயிருக்கிற பல அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் பல தத்துவங்களைப் பேசுகிறார்கள். ஜனநாயகம் வேண்டுமா? அல்லது மிகப் பெரிய சர்வாதிகாரம் தான் வேண்டுமா? என்பதிலே கருத்து வேறுபாடு கொண்டு பேசுகிறார்கள். சோஷலிசம்

[புலவர் ஓ. அறிவுடை நம்பி]

[28th November 1970]

வேண்டுமா, வேண்டாமா என்று பேசுகிறார்கள். இதிலெல்லாம் அவர்கள் கருத்து வேறுபாடு கொள்கிறார்கள். ஆனால் மொழிப் பிரச்சினை என்று வருகிறபோது, இந்தி என்று வருகிறபோது, அங்கேயிருக்கிற அத்தனைக் கட்சிக்காரர்களும் ஒன்றாக நிற்கிறார்கள். ஆனால் நம் தமிழகத்தில் இருக்கிற நிலைமையைப் பார்க்கிறபோது, நாம் வேதனைப்பட வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. பெருமைக்குரிய உறுப்பினர் திரு. சந்தோஷம் அவர்கள் பேசும்போது, ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். தமிழ் படிப்பதனாலே நாமெல்லாம் கிணற்றுத் தவளைகளாகிவிடுவோம் என்று சொன்னார்கள். சிந்தனையைத் தூண்டி அறிவைப் பெருக்கும் திருக்குறளை அளித்த திருவள்ளுவர் அந்தக் காலத்திலே தமிழைப் படித்துத் தான் கொட்டி வைத்த முத்துக்களாய், குவித்து வைத்த நவரத்தினங்களாய் 1,330 அருங்குறளைத் தந்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நாடு இது. தமிழில் படிக்கிற காரணத்தால், நாம் யாரும் கிணற்றுத் தவளைகளாகிவிட மாட்டோம். இன்னொன்றையும் நான் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களைப் பற்றியும் இங்கே பேசியவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். மலேசிய நாட்டில் ஒரு முறை சுற்றுப் பயணம் செய்தபோது, மறைந்த மாமேதை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் “ஆங்கிலம் என்னுடைய உதட்டிலிருந்து வருகிறது. ஆனால் தமிழ் என்னுடைய இதயத்திலே இருந்து வருகிறது” என்று சொன்னார்கள். நாம் யாரும் தமிழ் நாட்டில் ஆங்கிலமே வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. பயிற்சி மொழியாக ஆங்கிலம் வேண்டாம் என்றுதான் சொல்லுகிறோம். பயிற்சி மொழியாக நம் தாய்மொழி தமிழ்தான் இருக்க வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுகிறோம். என்றென்றும் ஆங்கிலமே பயிற்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள் சிலர். பழுதுபட்ட கண்ணுக்குப் பார்வை தெரிய கண்ணாடி தேவைதான். பழுதடைந்தால் கண்ணாடி தேவை என்கிறோம் நாம். கண்கள் இரண்டும் தமிழ். ஆங்கிலம் கண்ணாடி. பழுதுபட்டிருக்கிற கண்ணுக்குக் கண்ணாடி தேவைதான். இதனாலேயே கண்ணாடி எப்போதும் அவசியம் என்று சொல்லிவிடுவதா? பார்வையைக் கூட்டித்தருவது கண்ணாடிதானே, ஆகவே கண்கள்தேவையில்லை, கண்ணாடி என்கிற ஆங்கிலமே போதும் என்று சொல்லுகிறார்கள் அந்தக் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள். இது நியாயமான வாதமல்ல. கண் இருந்தால்தான் கண்ணாடி தேவைப்படும். ஆகவே கண்ணாடி இருக்கிற தமிழ்தான் நமக்கு பயிற்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும். தமிழகத்தில் இருக்கிற உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் இப்போது நிர்வாகம் ஆங்கிலத்தில்தான் இருந்து வருகிறது. விரைவாக, வெகு சீக்கிரமாக எல்லாத் துறைகளிலும் தமிழ் வருவதற்கு தற்போது அரசு ஆயத்தம் செய்து வருகிறது. அது இன்னும் துரிதமாகச் செய்யப்பட வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு பெருமதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர் திரு. வசந்த பாய் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற இத் தீர்மானத்தை எதிர்த்து என் உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

*தவத்திரு தெய்வசிகாமணி அருணாசல தேசிகர்—குன்றக்குடி அடிகளார் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் “தமிழ் பயிற்சி மொழி”, “பாட மொழி” என்ற அடிப்படையில் தமிழ் வளர்ச்சிக்காகத் தமிழ் பயிற்று மொழியாக

28th November 1970]

[தவத்திரு தெய்வசிகாமணி அருணாசல தேசிகர் —
குன்றக்குடி அடிகளார்.]

வருவதை வரவேற்பதாகப் பேசினார்கள். தமிழ் என்றால் சிலருக்குப் பிடிக்காமல் இருக்கலாம். எனவே தமிழ் வளர்ச்சிக்காக, தமிழ் பாட மொழி, பயிற்று மொழி என்று கூறாமல், அறிவு வளர்ச்சிக்காக, அறிவுத்துறையில் திறனும் தேர்ச்சியும் வருவதற்காக எந்த மொழி பிறந்த காலம் தொட்டுப் பேசுகிற மொழியாக, வீதியிலும் வீட்டிலும் கற்றுக்கொள்ளுகிற மொழியாக, சிந்தனை மொழியாக இருக்கிறதோ, அந்த மொழியில் கற்று சிந்தித்தால் தான் ஒரு மனிதன் சிறந்த அறிஞனாக வர முடியும். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சந்தோஷம் அவர்கள் இங்கே பேசும்போது, நான் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். பெரும் பாலோர் ஆங்கிலத்தில் சிந்தித்துத்தான் தமிழில் சொல்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஒருவேளை 4 அல்லது 5 தலைமுறை ஆங்கிலத்திலேயே பயின்று வளர்ந்த தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் வேண்டுமானால் ஆங்கிலத்திலேயே சிந்தித்து தமிழில் சொல்ல முடியும். பெரும்பாலும் இந்தத் தலைமுறையில் மட்டும் ஆங்கிலம் தெரிந்து கொண்டவர்கள் தமிழில் சிந்தித்துத் தான் ஆங்கிலத்தில் சொல்லுகிறார்களே தவிர, ஆங்கிலத்தில் சிந்தித்துத் தமிழில் சொல்வதில்லை. ஆங்கிலத்தில் சிந்திப்பது என்பது ஒரு அருமையான காரியம்தான். ஆனால் எல்லோருக்கும் முடியாத ஒன்று. முச்சந்தியிலே சந்திக்கிற 4 பேர் பேசுகிற மொழியில் அறிவியல், பொருளியல், தொழிலியல் பற்றிப் பேசுகிற காலம் வரும்போதுதான், ஒரு இனம் சிறக்கிறது என்று பாரதிதாசன் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். தமிழ் வளர்ச்சி பற்றி இதில் ஐயப்பாடு இல்லை. அறிவில் அனுபவமும் தேர்ச்சியும் வேண்டுமென்று சொன்னால், எந்த மொழியில் இயல்பாக மனிதன் சிந்திக்க முடியுமோ, அந்த மொழியில் கற்றுக் கொடுத்தால் தான் அது சிறப்பாக வரும் என்று உள் இயல் வல்லுநர்கள் கூறுகிறார்கள். அது சிறந்த கருத்து என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும்.

அடுத்து நாம் ஒன்றைப் பார்க்கலாம். விஞ்ஞான பாடங்களை ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக் கொடுக்கிற வகுப்புகளில் மாணவர்கள் அறிவுக்கிளர்ச்சியின்றி வேண்டியதல்லாத அமைதியுடன் இருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் வகுப்புகளில் மாணவர்கள் நன்றாகக் கேள்விகள் கேட்கிறார்கள். இது ஏன் என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஆசிரியர் சொல்வது மாணவனுக்கு இங்கே நன்றாகப் புரிகிறது. எனவே கற்றுக்கொண்ட ஒன்றை இரண்டாக, மூன்றாக விரிவுபடுத்திக்கொள்ள இடமேற்படுகிறது. ஆனால் பிற மொழியில் சொல்லிக் கொடுக்கிறபோது, அதை விரிவுபடுத்துகிற ஆற்றல் மாணவர்களிடம் குறைவாக ஏற்படுகிறது. அப்படியே ஒரு தடவை கேள்வி கேட்க எழுந்தாலும், மொழி முட்டுப் பாட்டின் காரணமாக, ஆங்கிலத்தில் இலக்கணப் பிழையின்றி கேட்க முடியுமோ முடியாதோ என்று ஐயப்பட்டு, கூச்சப்பட்டு, அவன் ஆசிரியரிடத்தில் வினாக்களையே எழுப்பாமல் இருந்து விடுகிறான். அனுபவத்தில்தான் அவன் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் தேர்ந்த அறிவு வேண்டும் என்றால், தமிழ் பயிற்சி மொழியாக இருந்தால், அது கிடைக்கும். இரண்டாவதாக நல்ல அறிவோடு, தேர்ந்த அறிவோடு மற்ற நாட்டு இனங்களைப் போன்று நம் சமூகம் அறிவுத் துறையில் வளர வேண்டுமென்றால், அதற்கு அது சிந்திக்கிற மொழியாக, இயல்பாக கற்றுக்கொள்ளுகிற மொழியாக இருக்கிற தாய்மொழியில் கற்றுக் கொடுப்பது என்பது இன்றியமையாதது.

[28th November 1970]

[தவத்திரு தெய்வசிகாமணி அருணாசல தேசிகர் -
குன்றக்குடி அடிகளார்.]

மேலும் ஒன்றை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டு ஆட்சி முறையில் நாம் இரண்டு கட்டங்களைத் தாண்டிவிட்ட பிறகு, இப்போது பாதிக்கடலில் வந்து நம்மைத் தடுத்து நிறுத்துவது நன்மை தருவதன்று. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உயர்நிலைப் பள்ளிகளெல்லாம் பாட மொழி தமிழ் என்று முடிவு செய்து, இன்று எல்லா உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் தமிழில்தான் எல்லாப் பாடங்களையும் பயிற்றுவித்து வருகிறோம். இன்று உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆங்கிலத்தின் மூலமாகப் பாடங்களைக் கற்றுத் தருவதில்லை. ஆகவே உயர்நிலைப் பள்ளியில் விஞ்ஞானத்தையும் வரலாற்றையும் தமிழில் படித்துவிட்டு, புகழுக வகுப்பிலும் கல்லூரியிலும் அதே பாடத்தை ஆங்கிலத்திலே படிப்பது என்றால், அது எவ்வளவு பெரிய இடர்ப்பாட்டை மாணவர்களுக்கு உண்டாக்குகிறது என்பதையும் நாம் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். கல்லூரி நிலையில் பாடமொழி ஆங்கிலத்தில்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் நமக்கிருக்குமானால்—இது காலந்தாழ்ந்த எண்ணம். பயனற்றது. உயர்நிலைப் பள்ளிக் கட்டத்திலேயே ஆங்கிலம் நிலைத் திருக்கும்படி செய்திருக்க வேண்டும். தமிழ் பாடமொழி முயற்சியில்—பாதிக்கிணற்றைத் தாண்டிவிட்ட பிறகு இன்றைய நிலையில்—மேலும்—தமிழ் நாட்டில், தமிழ் தான் ஆட்சி மொழி என்று தீர்மானம் செய்து, நடைமுறைப்படுத்தி வரும் இன்றைய தினத்தில், தமிழிலேயே கோப்பு களைப் பார்த்து—நிர்வாகத்தை நடத்தும் இன்றைய தினத்தில் அதற் குரிய சட்டங்களைப் புரிந்து செய்கிற சக்தி இருக்க வேண்டும் என்றால், அனைத்துக் கல்லூரிகளிலும், அனைத்துக் கட்டத்திலும் தமிழைப் பயிற்று மொழியாகச் செய்தால்தான் அது முடியும். தமிழகத்தில் ஆட்சி மொழி தமிழ். இந்த நிலையில் ஆங்கிலத்தில் பயின்று வந்தால், அது முன்னுக்குப்பின் முரணாகத்தான் இருக்கும். தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலெல்லாம் தமிழே பயிற்சி மொழியாக வந்துவிட்டது. மாநில அரசின் ஆட்சிமொழியாகத் தமிழ்தான் இருக்க வேண்டும் என்று சட்ட மன்றத்தில் ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு மீண்டும் இப்போது போய் ஆங்கிலம் தான் பயிற்று மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று கோருவது வியப்பாக இருக்கிறது. தமிழ் பயிற்சி மொழியாவதன் மூலம் தமிழ் வளரும் என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. தமிழன் வளருவான். அவனுடைய சுய சிந்தனை வளரும். அவனுடைய அறிவின் தேர்ச்சி வளரும். உலகத்தில் மெத்தப் பல கலைகள் மேற்கே வளருது என்று பாரதி பாடினா—அந்த ஏக்கம் நமது தலைமுறையிலும் நமது தாய்மொழியில் கலைகள் வளர தொடராமல் தடுத்து நிறுத்த சாதாரண மக்களுள் அறிவின் தேர்ச்சியில் சிறந்து விளங்க, சிந்தனை மொழியாக இருக்கிற, தாய்மொழியில் எளிமையாகக் கற்றுக் கொள்ளுகிற மொழியாக இருக்கிற தாய்மொழி யான தமிழில் பாடங்களைக் கற்றுக்கொடுத்தால்தான் முடியும்.

5-50
p.m.

தாய்மொழி மூலம் பயிற்றும் திட்டத்தில் அரசு மெதுவாகப் போகிறதே என்று பல ஆண்டுகள் கவலைப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவன். இப்போது விரைவான நடவடிக்கைகளுக்கு தமிழக அரசு வந்ததற்காகப் பாராட்ட வேண்டும். பாதிக்கடலில் நிற்காமல் தொடங்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளை விரைவாகச் செய்ய முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அரசைக் கேட்டுக்கொள்கின்றோம். தமிழ் பயிற்று

28th November 1970]

[தவத்திரு தெய்வசிகாமணி அருணாசல தேசிகர் -
குன்றக்குடி அடிகளார்.]

மொழித் தொடர்பாக ஒரு இன்றியமையாத ஆலோசனை ஒன்றை அரசின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வர ஆசைப்படுகிறேன். தமிழில் புத்தம் புதிய அறிவியல் கலை நூல்களை உருவாக்குவதற்கு தமிழக அரசு விரைவு முயற்சியில் ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். அந்தத் துறையில் பெறுகின்ற அனுபவத்தின் மூலமாகத்தான் நல்ல நூல்களை உருவாக்க முடியும். நூலகங்களை மட்டும் நம்பியிருக்க முடியாது. அனுபவ அறிவு தேவை, தமிழ்த் துறையில் பயிற்சி பெற்றுள்ள பேராசிரியர்கள் முதுகலைப் பட்டதாரிகள் சிலரை விஞ்ஞான, பொருளாதாரத் துறையில் பயின்று பட்டம்பெற முழு ஊதியம் தந்து பயிற்சி பெற ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதே போன்று அறிவியல் துறையில் தேறிய பட்டதாரிகளை, பேராசிரியர்களைத் தமிழ்த் துறையில் பயின்று பட்டம்பெற முழு ஊதியம் தந்து ஊக்குவிக்க வேண்டும். இரண்டு மொழி அறிவும் இணைந்து அறிவுத் துறையில் கலந்து உணர்வு பெற்று சிந்தனையில் சிறந்து செழித்த நூல்கள் வர ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். தமிழ்ப் பேராசிரியர்களில் சிந்தனையாளர்களாகப் பார்த்து பத்து பேராவது பிற கலைத் துறைகளில் பயிலச் செய்யவேண்டும். விஞ்ஞானத் துறையில் பேராசிரியர்களாக இருப்பவர்கள் தமிழ்த் துறையில் பயின்று தமிழறிவு பெற வேண்டும். அதற்கு தமிழக அரசு விரைவான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறோம். இந்த அரசினுடைய தமிழ்மொழியின் மூலம் பயின்றவர்களுக்கு வேலைக்கு உத்தரவாதமளித்துள்ள சிறந்த முடிவை பரிவேற்ற மாண்புமிகு உறுப்பினர்திரு. வசந்த பாய் கொண்டுவந்துள்ள மக்கள் மன்றத்துக்கு மாறான தீர்மானத்தை திரும்பப் பெற வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். அவருக்கு ஆங்கிலம் சுலபமாக வரலாம். நாட்டு விடுதலைக்குப் பிறகு தான் கல்வி அறிவு ஒளி 100க்கு 90 பேர் வீட்டுக்குச் சென்று தலை காட்டியுள்ளது. அவர்களுக்கு எல்லாம் ஆங்கிலத்தில் சிந்திக்கவும், பேசவும் முடியாது. ஆங்கிலம் படித்தவர்கள், சமூகத்தில் தங்களுக்கு இருக்கும் பிடிப்பை நழுவாமல் பற்றிக்கொள்வதற்காக இந்தப் பயிற்சி மொழித் திட்டத்தைத் தடை செய்வதாசத்தான் கருதவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் திரு. வசந்த பாய் அவர்கள் இந்தத் தீர்மானத்தைத் திரும்பப் பெறுவார்கள் என்று நம்புகின்றோம்.

*திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவர் அவர்களே, நமது நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் மதமும், மொழியும் எவ்வளவு கேடு செய்ய முடியுமோ அவ்வளவு கேடு செய்துகொண்டிருக்கிறது. மதத்தின் பெயரால் நாடே பிளவுபட்டது. மொழியின் பெயரால் கன்னியா குமரியிலிருந்து இமயம் வரையில் இன்று நாடு அமைதி குலைந்து ஒவ்வொரு மாநிலமும் நான் வேறு நீ வேறு என்ற நிலைமையில் சிதைவுண்டு இருக்கின்றன. இதையெல்லாம் மறந்து எல்லா மொழிசனும் ஒன்று, நாம் அனைவரும் ஒன்று. அவரவர்களுக்கு அவர்களுடைய தாய் மொழி பெரிது என்பதை ஒத்துக்கொண்டு தத்தமக்கு எது எது பிடிக்குமோ அந்த மொழியில் அவர்கள் கல்வி பயிலவும் இன்னும் அவரவர்களுக்கு அறிவைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கான வசதிகளை செய்து கொடுக்கவும் அந்த முயற்சியில் அனைவரும் ஒத்துழைக்கும் படியான நிலைமை ஏற்பட்டாலொழிய இந்த நாட்டின் எதிர்காலம் நம்மை எங்கே கொண்டபோய் விடுமோ என்ற அச்சம்தான் ஏற்

திரு. கே. ராஜாராம்]

[28th November 1970]

படுகிறது. ஆந்திராவில் உள்ள யாரும் தெலுங்கை குறைந்த பாஷை என்றும் தமிழை உயர்ந்த பாஷை என்றும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். தமிழ்நாட்டில் உள்ளவர்கள் தமிழைத்தான் உயர்ந்த பாஷை என்று சொல்லுவார்களே தவிர தெலுங்கு உயர்ந்தது என்று ஒரு போதும் சொல்ல மாட்டார்கள். மலையாளத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர்கள் பாஷைதான் உயர்ந்தது என்று சொல்வார்கள். இந்த மாதிரி போனால் நிலைமை என்னாவது? இதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். எனக்கு முன்பு பேசிய அன்பர் ஆறுமுகசாமி அவர்கள் வேதத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டினார்கள். மகாத்மா காந்தியடிகள் சொல்லியதையும் வாசித்துக் காட்டினார்கள். வெகு நன்றாக இருந்தது. ஆனால் மகாத்மா காந்தி சொன்னதை எதையாவது நாம் பின்பற்றுகிறோமா என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். மிகவும் வெட்ககரமான நிலையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறோம். முதலில் மொழியைப் பொறுத்தவரையில் இந்த நாட்டிற்கு தேசிய பாஷை இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னாரே அதை நாம் பின்பற்றுகிறோமா? இந்திதான் இந்த நாட்டின் ராஷ்டிர பாஷையாக இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னாரே அதைப் பின்பற்றுகிறோமா?

மாண்புமிகு திரு. பி.யு. ஷண்முகம் : காந்தி சொன்னது இந்தியை அல்ல. இந்துஸ்தானியை.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : நீங்கள் இந்துஸ்தானியை ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா?

திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன் : அரசியல் சட்டம் முதற்கொண்டு காந்தியடிகள் சொன்ன இந்துஸ்தானியை ஒப்புக்கொள்ள வில்லை. இந்துஸ்தானியை ஒப்புக்கொள்கிறவர்கள் இந்தியாவிலேயே கிடையாது.

திரு. கே. ராஜாராம் : திரு. எஸ். டி. ஆதித்தன் அவர்கள் இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டம் நடந்தபோது அந்தக் காலத்தில் இந்தி வேண்டுமென்று தமிழ்நாடு பூராவும் சென்று பிரசாரம் செய்து அதற்காகப் பாடுபட்ட நண்பர். இன்று இடம் கொடுக்காதபோதும் கூட இடைமறித்து இந்திக்கு விரோதமாக பேசுகின்ற அளவுக்கு அவ்வளவு ஆர்வம் வந்திருக்கிறது அவருக்கு.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். மாதவன் : தமிழ் வேண்டுமென்று சொல்லி பிரமாண்டமாகப் பிரச்சாரம் செய்த காங்கிரஸ் கட்சி, தமிழைப் பற்றி சந்தேகப்படுகிற அளவிற்கு பரபரப்பான செய்தி வந்துகொண்டிருக்கின்றது. அதைப்பற்றி எதிர்க் கட்சித்தலைவர் அவர்கள் விளக்கினால் நல்லது.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : தமிழை எதிர்க்கிற காங்கிரஸ் காரன் உலகத்தில் இருக்க நியாயமில்லை.

திரு. கே. ராஜாராம் : மொழியின் பெயரால் அரசியலைப் புகுத்தி குட்டை குழப்பும் போக்கை நான் வெறுக்கிறேன். மொழியைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி அதனால் அரசியல் லாபம் பெறவேண்டுமென்று

28th November 1970] [திரு. கே. ராஜாராம்]

நினைத்தால் அது இந்த நாட்டை குட்டிச்சுவராக்கிவிடும். மொழியைப் பற்றி நான் பேச வந்திருப்பது, மாணவர்கள் வாலிபர்களின் எதிழ் காலம், நாட்டின் எதிர்காலம் என்னவாகுமென்று சிந்திக்கவேண்டு மென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளத்தான். எதிர்காலத்தில் அரசாங்க உத்தியோகத்தை மட்டும் நம்பி எந்த வாலிபனும் முன்னுக்கு வரமுடியாது. அதை அமைச்சரவையும் எந்த அரசியல் கட்சியும் ஒப்புக் கொள்ளும். படிப்பதும், கல்வி அறிவு பெறுவதும் வெறும் அரசாங்க உத்தியோகத்திற்காக மட்டுமல்ல. அரசாங்க உத்தியோகம் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டு படிப்பவர்களுக்குத்தான் என்று அரசாங்கம் சொன்னபிறகு வாலிபர்களிடையே குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பல மொழிகளிலும் கற்றுல்தான் பலவிதமான வாழ்க்கையில் ஈடுபட முடியும். இதே சென்னை மாநகரத்தில் தமிழ்நாட்டின் தலைநகராக உள்ள இடத்தில் சாதாரணமாக வியாபாரம் செய்யவும், கம்மெனிகளுக்கு வேலைக்கு செல்ல வேண்டுமென்றாலும் ஆங்கிலம் படித்தால்தான் எடுத்துக்கொள்வேன் என்று சொல்லுகிறார்கள். மேலும் பக்கத்து மாநிலங்களாகிய ஆந்திர நாட்டிற்கோ, கன்னட நாட்டிற்கோ வடக்கே உள்ள இந்தி மாநிலங்களுக்கோ சென்றாலும் ஆங்கிலம் தெரிந்தால்தான் அங்கே அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும். இந்த நிலைமை இருக்கும் போது நம்மை நாமே கண்ணை மூடிக்கொண்டு வெறும் அரசியலைப் பெரிதாக மதித்து தமிழைப் பயின்றால் போதும் என்று சொல்வது நம்மை எங்கே கொண்டுவரும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். திரு. வசந்த பாய் அவர்களின் தீர்மானத்தில் ஆங்கிலம் பயில வேண்டுமென்று மட்டும் இல்லை. தமிழை மட்டும் பயிலவேண்டு மென்று சொல்லக்கூடாது என்றும் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக வைத்துக்கொள்ளட்டும் ஆங்கிலமும் நீடிக்கட்டும் என்று சொல்கிறார். ஆங்கிலம்தான் பயிற்சி மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று அவர் தீர்மானத்தில் இல்லை. ஆகவே எல்லோரும் அதைமனதில்வைத்துக்கொண்டு அந்தத் தீர்மானத்தை எதிர்ப்பதும் ஆங்கிலத்தைப் பழிப்பதும் தமிழை உயர்த்துவதுமாக ஒவ்வொருவரும் பேசிக்கொண்டிருப்பது சரியல்ல. தமிழ் எவ்வளவு நமக்கு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியமாக வாழ்க்கைக்குத் தேவையாக இருப்பது ஆங்கிலம். நாமே என்ன செய்கிறோம், ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்கு மரியாதை கொடுக்கிறோம். உத்தியோகத்தில் முதல் இடம் தருகிறோம். இதை யார் இல்லை என்று சொல்ல முடியும்? ஆங்கிலத்தைப் பயிற்சி மொழியாக ஆக்காமலோ அல்லது ஆங்கிலத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கத் தவறவோ செய்தால் நம் முடைய எதிர்காலம் நம்மை எங்கே கொண்டுவரும் விடுமோ என்ற குழப்பம்தான் இன்று மாணவர்கள் மத்தியில் இருக்கிறது. அவரவர் களுக்கு எந்த பாஷையில் விருப்பமோ அதில் படிக்க அரசாங்கம் வழி செய்ய வேண்டும்.

எனவே எந்தமொழியில் அவர்கள் பாடங்களைக் கற்க வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்புகிறார்களோ அந்த மொழியில் அவர்கள் கற்றுக் கொள்ளுவதற்கு அரசு ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். தமிழுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறோம். தமிழிலேயே படித்துத் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தால், அவர்களுக்கு உத்தியோக வாய்ப்புக்களைக் கொடுக்கிறோம் என்று அரசினர் சொல்லுகின்றார்கள். தமிழில் பயிலுவதற்கு ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும் கொடுக்க வேண்டியதுதான்.

6-00
p.m.

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[28th November 1970]

ஆனால் ஆங்கிலத்துக்குள்ள முக்கியத்துவத்தை அடியோடு குறைத்து விடுவது சிறந்ததுதானா என்று சற்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஏற்கெனவே 14 ஆண்டுகள் ஆங்கிலம் படித்த மாணவன் ஒருவனுக்கு நான்கு வாக்கியங்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதத் தெரியவில்லை என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இந்த நிலையில் ஆங்கிலம் பயிற்சி மொழியாகவே இருக்கக் கூடாது என்றால், ஆங்கில அறிவு வளர்ச்சி பெறுமா என்று நாம் யோசிக்க வேண்டாமா? ஆங்கிலம் படித்துவிட்டு வெளி மாநிலங்களுக்குப் போக விரும்புகிறவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட நிலை எப்படிப்பட்ட வாய்ப்பினைக் கொடுக்கும் என்று சற்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். படித்தவர்கள் எல்லோருமே அரசாங்க அலுவலகங்களிலே வந்துவிடும்படியான வாய்ப்பில்லை என்பதை அரசே ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். அரசுத் துறைகளிலே இல்லாமல், மற்ற வர்த்தக ஸ்தாபனங்களிலே மணியாற்ற விரும்புகிறவர்களுக்கு ஆங்கிலம் வேண்டாமா? படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்களில் பலர் தமிழகத்தை விட்டு வட நாட்டின் பல பகுதிகளில் சென்று பணியாற்றும் நிலையிருக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கம் ஆங்கிலம் வேண்டாம் என்று சொல்லி, எதிர் காலத்தில் நம்முடைய இளம் சந்ததியினர்களை இருளில் தள்ளி விட வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. பி.யு. ஷண்முகம் : உதவித் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், வியாபார ஸ்தலங்களிலே ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களைத்தான் வைத்துக்கொள்ளுகின்றார்கள் என்று. அவருக்குத் தகவலுக்காகச் சொல்ல விரும்புகிறேன், அண்டையிலே உள்ள ஸௌகார்பேட்டையில் உள்ள வியாபார ஸ்தலங்களில் பெரும்பாலானவர் தங்கள் கணக்கினை இந்தியில்தான் எழுதிவைத்துக் கொள்ளுகின்றார்கள். எனவே விற்பனை வரி இலாகாவில் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டிருப்பவர்கள் இந்தி தெரிந்தவர்களாக இருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இருக்கின்றார்கள். எனவே இந்தி படித்தவர்களைப் போட்டுத்தான் அவர்களுடைய கணக்குகளைத் தணிக்கை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

திரு. கே. ராஜாராம் : என்னுடைய கருத்துக்கு ஆதரவாக மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களே பேசியிருப்பதை வரவேற்கிறேன், நன்றி. ஆங்கிலம் மட்டுமின்றி இந்தியையும் படிக்க வேண்டும் என்ற கருத்துக்கு இது ஆதரவாக அமைந்திருக்கிறது என்றே நான் கருதுகிறேன். மாணவர்கள் எந்த மொழியில் படிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்களோ, அந்த மொழியில் பயிலுவதற்கு வசதிகள் செய்துகொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றே நான் வற்புறுத்துகிறேன். அரசாங்கம் இதை மறுக்காது என்றே நான் கருதுகிறேன். ஏற்கெனவே உத்தரவு ஒன்று அமலில் இருக்கிறது, ஒரு பள்ளியில் 15 அல்லது 20 பிள்ளைகள் இந்தியோ அல்லது தெலுங்கோ பயில வேண்டும் என்று விரும்பத்தைத் தெரிவிப்பார்களானால், அவர்களுக்கென ஒரு ஆசிரியரை அமர்த்தி அவர்களுக்கு அம்மொழியிலே பயிற்சி தர வேண்டுமென்று. அது போன்றே ஆங்கிலம் பயிற்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று பிள்ளைகள் விரும்பினால், அவர்களுக்கும் அப்படிப்பட்ட வசதி செய்து தரப்பட வேண்டும். உடனே, 'காங்கிரஸ்காரர்கள் ஆங்கில மோகம் கொண்டுவிட்டார்கள்,

28th November 1970]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

தமிழை எதிர்க்கிறார்கள்' என்று சொல்லுவது சரியல்ல. தமிழுக்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் அதே நேரத்திலே வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய ஒரு வர்த்தக மொழி போல, உத்தியோகத் திற்கும் வாழ்க்கைக்கும் பல மாநிலங்களோடு மற்றும் உலகத்தின் பல் வேறு பகுதிகளோடு தொடர்பு கொள்ளும் முக்கிய ஒரு பலகணியாக இருப்பதற்காக ஆங்கிலத்தைப் பயிலுவிப்பதற்கான வசதியைச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமேயொழிய, அந்தப் பலகணியை அடியோடு அடைத்து விடக் கூடாது என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். மாதவன் : தமிழுக்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் அரசு கொடுக்க வேண்டும் என்று எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொல்லுவதை வெளியுலகம் பாராட்டும் என்றே நான் எண்ணுகிறேன். தமிழிலேயே படித்தவர்களுக்கு எந்தெந்த துறைகளிலே தமிழ் ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்தத் துறைகளிலே எல்லாம் உத்தியோக வாழ்ப்புகள் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று, இன்று இல்லை, 1956 லேயே தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனவே இந்த அரசு தமிழுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிப்பதை எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் வரவேற்கிறார்கள் என்றே கருதுகிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : இந்த அரசு தன்னுடைய கட்சிக்கு உள்ள கொள்கைப்படி முடிவெடுப்பதில் ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால் தமிழிலே படித்தவர்களுக்குத்தான் உத்தியோகம் என்று போடப்பட்ட உத்திர வானது அவசரப்பட்டுப் போடப்பட்ட முடிவென்றே கருதுகிறேன். வேண்டுமானால் ஒன்று செய்திருக்கலாம், 'இதுவரையில் ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்களுக்கே உத்தியோகம் என்று கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இனி தமிழிலேயே படித்தவர்களுக்கும் சம வாய்ப்பு அளிக்கப்படும்' என்று சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் திடீரென்று ஆங்கிலத்தைப் பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டுவர்ப்புகளுக்கு அரசுத் துறையில் இனி உத்தியோகம் இல்லை என்று சொல்லுவது நல்லது அல்ல, இது சரியான முடிவாக இருக்க முடியாது என்றே நான் கருதுகிறேன். ஒருவிதமான எச்சரிக்கையும் இல்லாமல் திடீரென்று இப்படிப்பட்ட ஒரு முடிவினை எடுத்திருப்பதால், இதுகாறும் ஆங்கிலத்திலேயே பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டு படித்தவர்களுடைய நிலை என்ன ஆகும் என்று சற்றே யோசித்துப் பார்க்க வேண்டாமா?

அடுத்து, விஞ்ஞானப் பாடங்கள், கெமிஸ்டரி, ஸயன்ஸ் போன்ற பாடங்களைத் தமிழிலேயே போதிப்பதற்கான பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியர்கள் கிடையாது.

திரு. கே. அறிவழகன் : மாண்புமிகு உதவித் தலைவர் அவர்களே, குறுக் கிட்டுப் பேசுவதற்காக மன்னித்துக்கொள்ள வேண்டும். மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட பாடங்களுக்கெல்லாம் தமிழிலேயே நூல்கள் இருக்கின்றன. அண்மையிலுள்ள இலங்கையில் இப்படிப்பட்ட நூல்கள் எல்லாம் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டு அப்படிப் பட்ட புத்தகங்கள் நமது நூல் நிலையங்களுக்கும் வந்திருக்கின்றன. இலங்கை அரசே இவற்றையெல்லாம் வெளியிட்டிருக்கின்றன. தமிழ்

[திரு. கே. அறிவழகன்]

[28th November 1970]

நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் பி.எஸ்ஸி. வரையில் தமிழிலேயே பாடங்களைப் போதிக்கத்தக்க அளவிற்கு நூல்கள் உள்ளன. ஆசிரியர்களும், சொல்லித்தரும் ஆற்றல் உள்ளவர்கள் உள்ளனர். பிசிக்ஸ் பாடப் பிரிவில் ஒளி (Light) பற்றிய நூலை ரீஜனல் எஞ்சினீயரிங்கல் லாரியிலுள்ள பேராசிரியர் கம்பத் அவர்கள் எழுதியிருப்பது இதற்கோர் நல்ல உதாரணமாகும்.

திரு. கே. ராஜாராம் : மற்றவர்களுடைய மனது எப்படியிருந்தாலும் இந்த அரசு திருப்தியடையும் வரையிலாவது போதுமான அளவிற்கு ஸயன்ஸ் ஸப்ஜெக்ட்கள் எல்லாவற்றையும் தமிழிலேயே போதிக்கத்தக்க அளவிற்குப் போதுமான பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்ற திருப்தி ஏற்படும் வரையிலாவது சற்று இந்தத் துறையில் தங்கள் ஆர்வத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டால், மாணவர்களுக்கும் நல்லது, நாட்டிற்கும் நல்லது. அப்படி ஒரு திருப்தி ஏற்படும் அளவிற்குப் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டால், மேல் படிப்பிற்கும் டிகிரி படிப்பிற்கும் கூடத் தமிழை போதனா மொழியாகக் கொண்டுவருவதில் ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால் அப்படிப் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் இருக்கின்றார்களா என்றால், இல்லை. அவர்களும் ஆங்கிலத்தில் பயிற்சி பெற்றவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கே இன்னமும் வகுப்புகளை வைத்துப் பாடம் நடத்த வேண்டியிருக்கிறது.

திரு. கே. அறிவழகன் : என்னைப் பொறுத்த வரையில், தியாகராயர் கல்லூரியில் 1959-ஆம் ஆண்டிலேயே அப்போது இருந்த காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தில்—நான் நினைக்கிறேன், காமராஜர் அவர்கள்தான் முதலமைச்சராக இருந்தார்கள்— அவர்கள் காலத்தில்தான் பி.எஸ்ஸி. வரையில் தமிழிலேயே சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக என சில நாறு ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சியளித்தார்கள். முன்னாள் உறுப்பினர் திரு. ஜி. ஆர். தரமோதரன் அவர்கள் நிறுவனத்தில் இது நடந்தது. அன்று முதல் இன்று வரையில் கணக்கிட்டால், கிட்டத்தட்ட இந்த மாதிரி பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் பல ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் நாடு முழுவதும் ஆசிரியர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை மட்டும் நான் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

6-10 p.m. *திரு. கே. ராஜாராம் : ஆகையால் இதை நன்றாகத் தெளிவு செய்து கொண்டுதான், உயர் படிப்பிலேயும்கூட போதுமான ஆசிரியர்கள் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க இருக்கிறார்கள்—எத்தனை பேர் வேண்டுமோ அத்தனை பேர் பயிற்சி மொழியில் இருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்து, தமிழிலே போதிக்கப்படலாம் என்று தெரிந்ததற்குப் பிறகு தான் தமிழிலே கொண்டுவர வேண்டும். ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டும், தமிழும் இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் இந்தத் தீர்மானத்தின் உள்நோக்கம். தமிழ் கூடவே கூடாது என்பதில்லை. டிகிரி கோர்ஸ்ஸுக்கு மட்டும் தான் அவர் சொல்லுகிறார். அதற்குக் காரணம், போதுமான புத்தகங்கள் இல்லை, போதுமான ஆசிரியர்கள் இல்லை என்றுதான் அவர் சொல்லுகிறார். அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டால், என்னைப் பொறுத்த வரையில், இரு மொழிகளிலேயும் டிகிரி கோர்ஸ்ஸுக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பதிலே ஆட்சேபணை இல்லை ; இரு மொழியிலும்

28th November 1970] [திரு. கே. ராஜாராம்]

போதுமான புத்தகங்களும், ஆசிரியர்களும் கிடைக்கும் பட்சத்தில். இது எதிர் கால பொருளாதார விஷயம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. நம் தமிழ் நாட்டு வாலிபர்கள் இந்தியாவில் எந்த மாநிலத் திற்குச் சென்றாலும், அங்கே எல்லாம் அரசாங்க நிர்வாகத்தை நடத்தக் கூடியவர்களாக சிறந்த சிப் செகரட்டரியாகக் கூட, இருக்கிறார்கள். நான் பஞ்சாபிற்குப் போய் இருந்தேன் சென்ற மாதம் ; பம்பாயிக்குப் போயிருந்தேன். அந்த மாநிலத்துப் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களுடன் இங்கிருந்து சென்ற குழுவினர் விவாதம் நடத்தினோம்; பக்கத்திலே இருக்கிற கேரளாவுக்குப் போயிருந்தேன் நான்; அங்கிருக்கும் தலைமைக் காரியதரிசியுடனும், மற்றவர்களுடனும் பேசினோம். கடைசியில் பார்த்தால் அத்தனை பேரும் தமிழர்கள் தான். காஷ்மீருக்குப் போனோம். எனக்கு எதிரிலே இருக்கும் மரண்புமிரு திரு. ராகவானந்தம் மட்டும் வரவில்லை. மற்றவர்கள் எல்லாம் போயிருந்தோம். அந்த மாநிலங்களிலே கூட நாங்கள் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களுடன் பேசினோம். கைத் தொழிலைப் பற்றிச் சொல்லும்பொழுது, எங்களுக்குத் தெளிவாக இந்த விஷயத்திலே எடுத்துச் சொல்லக் கூடியவர் இந்தக் காரியதரிசி என்று ஒருவரைச் சுட்டிக்காட்டிச் சொன்னார்கள். அங்கிருக்கும் அவரும் தமிழர்தான். அவ்வளவு சிறந்த அறிவாளிகள் முன் வரிசையிலே காரியதரிசி வரிசையிலே இருப்பவர்கள் எல்லாம் தமிழர்கள். அவர்கள் எல்லாம் கற்றிருக்கக்கூடிய மொழிதான் ஆங்கிலம். அப்படிப்பட்ட மொழியைத் திடீரென்று இருட்டைப்பு செய்துவிட வேண்டாம். தமிழ் அந்த நிலைக்கு வரும் வரையில் ஆங்கிலமும் இருக்கட்டும் ; கொஞ்சம் விட்டுவையுங்கள். திடீரென்று ஆங்கிலத்தை நசுக்கிவிட வேண்டாம். அது மட்டுமல்ல. சர்வ தேச சங்கத்திலே யூ.என். ஒ விலே கூட இலாக்கா தலைவர்களைப் பார்த்தால் அங்கேயும் தமிழர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். காலம் சென்ற கிருஷ்ணமூர்த்தி “அடிஷனல் லா செக்ரட்டரி” கூட. அவர் கூட யுனைட்டெட் நேஷன்ஸ் சட்ட இலாகாவிலே தலைவராக இருந்து நடத்தியிருக்கிறார். இம் மாதிரித் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆங்கிலத்தைப் பயின்ற ஆங்கிலேயர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த முறையிலே நிர்வாகத்தை நடத்தக் கூடிய சக்தி பெற்றவர்கள். அவர்கள் தமிழிலேயும் படித்து அந்த நிர்வாகத்திற்கு வரக் கூடிய ஆற்றல் படைத்தவர்கள்தான். ஆயினும் திடீரென்று கதவை அடைத்துவிட வேண்டாம். ஆங்கிலமும் இருக்கட்டும், தமிழும் இருக்கட்டும். இரண்டு மொழிகளையும் பயிற்சி மொழியாக வைத்து, கொஞ்ச காலம் ஓட்டட்டும், அதை அரசாங்கம் ஏற்று நடத்தட்டும். சட்சிக் கொள்கைகளுக்காக இப்படிச் செய்து விட்டோம், முடிவு செய்து விட்டோம் என்று அவசரப்பட்டு ஒரு முடிவுக்கு இதிலே வர வேண்டாம், சற்று நிதானத்தோடு, நடைமுறையில் கொண்டு வருவதற்கு இப்பொழுது சாத்தியமா, எது நல்லதோ அந்த வழியைக் கடைபிடிக்க வேண்டுமென்று அமைச்சரைக் கேட்டுக் கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வசந்த பை அவர்கள் இங்கே மொழி பற்றிய ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்து இங்கே அது பற்றி விவாதித்திருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி இந்த அவையைச்

[திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன்] [28th November 1970]

சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் பலரும் கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். மொழி பற்றிய அரசின் கொள்கையை விளக்கிக் காட்டும்பொழுது, உள்ள சூழ்நிலையை தெளிவுபடுத்துவதற்கு இந்தத் தீர்மானம் பயன்படுகிறது என்ற வகையில் இந்தத் தீர்மானத்தைக்கொண்டு வந்த திரு. வசந்த பை அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வசந்த பை அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கின்ற தீர்மானத்தில் “(1) கல்லூரிப் புகுமுக வகுப்பு வரை தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமாக இரு பயிற்சி மொழிகள் இருக்கலாம். தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகக் கொண்ட மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலமும் ஆங்கிலத்தைப் பயிற்சி மொழியாகக் கொண்ட மாணவர்களுக்குத் தமிழ் அல்லது தாய் மொழியும் கட்டாயப் பாடமாக ஆக்கப்பட வேண்டும்; பெற்றோர்களே இப்பயிற்சி மொழிகளைத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டும்; (2) புகுமுக வகுப்புகளுக்குப் பிறகு, (அ) அறிவியல், கணிதம் ஆகிய பாடங்களில் மட்டும் ஆங்கிலத்திலேயே கற்பிக்கப்பட வேண்டும்; (ஆ) பட்டப் படிப்புப் பாட முறைகளுக்கெனத் தெரிந்தெடுக்கும் தமிழ் அல்லது பிறதொரு இலக்கியத்துடன் ஆங்கிலமும் கட்டாயப் பாடமாக ஆக்கப்பட வேண்டும்; மேற்சண்டவாறு இம்மன்றம் அரசினருக்குப் பரிந்துரைக்கிறது” என்று கூறியிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொல்லும்பொழுது, “அவர் கட்டாயமாக வைக்க வேண்டும்” என்று சொல்லவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். புகுமுக வகுப்புகளுக்குப் பிறகு கல்லூரி பக்கலைக் கழகப் பாடங்கள் அத்தனையும் ஆங்கிலத்திலே வைக்க வேண்டும் என்பது முக்கியமானது.

திரு. கே. ராஜாராம் : அவர் சொல்லுகிறார், புக்ஸ் இல்லை, டீச்சர்ஸ் இல்லை, அதனால் வேண்டாம் என்கிறார்.

மாண்புமிகு திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன் : அவருடைய நோக்கம் இதில் குறிப்பிட்டிருப்பது ; அவை கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்பது தான். அதைப் பொறுத்தே மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இந்த மன்றத்திலே சொன்னார்.

THIRU G. VASANTHA PAI : On a point of personal explanation, Sir. I have made it clear in my speech that I wanted that only for 40 years till Tamil books come out in scientific subjects.

THIRU S. RAGHAVANANDAM : Before that, we will die.

THIRU G. VASANTHA PAI : It is not for us. It is for our children. They will live. Let our country live.

மாண்புமிகு திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன் : திரு. வசந்த பை அவர்கள் எடுத்து வைத்த கருத்துக்களுக்குத் தக்க முறையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திருவாளர்கள் டி. கே. ஷண்முகம், சங்கரலிங்கம், ராகவானந்தம், ஏ.பி. ஜனார்த்தனம் போன்றவர்களும், இன்று பேசிய

28th November 1970] [திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன்]

பலரும் மிகத் தெளிவாக தங்களுடைய கருத்துக்களை எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அதைப் போலவே அதை ஆதரித்துப் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் கூட அந்தத் தீர்மானத்தின் முழுப் பகுதியையும் நான் ஆதரிக்காவிட்டாலும் என்று தொடங்கி, அதன் ஒரு பகுதியை ஆதரிக்கிறேன் என்று சொல்லி, உடனே இரண்டு மொழிகளும் பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டும், உடனே இந்த இரண்டு மொழிகளிலேயும் எந்த மொழியையாவது நான் எடுத்துக்கொள்ளுவேன் என்ற அளவிலே மாணவர்களுக்கு வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டும் என்று தன்னுடைய உரையிலே சொன்னார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சந்தோஷம் அவர்கள் தமிழ் பயிற்சி மொழி ஆகவேண்டிய இன்றியமையாத நிலைமையை ஆதரித்துவிட்டு, அது இப்பொழுது தேவையில்லை, இப்பொழுது இருக்கின்ற நிலைமைகளிலே அவசரப்பட்டுச் செய்ய வேண்டாம் என்று கூறினார்கள். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் அவசரப்பட்டு திடீரென்று அந்த முடிவுக்கு வர வேண்டாம் என்று ஆலோசனை சொல்லியிருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள், மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திருவாளர்கள் ஆறுமுகசாமி, அறிவழகன், அடிகளார் அவர்களும் மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைத்த கருத்துக்களுக்கு பதில் உரை தந்திருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக, பயிற்சி மொழி வகையில் எந்த மொழி இருக்க வேண்டும் என்பதை அடிகளார் அவர்கள் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுக் காட்டினார்கள். இதில் தமிழ் வளர வேண்டும் என்பது மாத்திரமல்ல, தமிழன் வளர வேண்டும், தமிழ் அறிவு பெற வேண்டும் என்பதால் தான் தாய் மொழியில் கல்வி பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அரசியலிலே இருப்பவர்கள் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். இந்த நாட்டிலே இருக்கிற, கல்வித் துறையிலே இருக்கும் அத்தனை ஆசிரியப் பெரு மக்களும், பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்களும், துணை வேந்தர்களும், கல்வித் துறையிலே திண்மை பெற வேண்டும் என்று சொல்லுபவர்கள், “தாய் மொழியிலே பயிற்று விப்பதுபலன் தரும்” என்றுதான் சொல்லி வருகிறார்கள். முதலிலே நாம் தாய் மொழியிலே கல்வி வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதிலே முடிவு எடுத்துக்கொண்டு, அதற்குப் பிறகு நாம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டிய நடவடிக்கைகளைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். தாய் மொழியில், வட்டார மொழியில்தான் கல்வி பயிற்றுவிக்க வேண்டும், அதன் மூலம் கொடுக்கும் கல்வி தான் நாட்டு மக்களுக்கு அறிவு தரக் கூடியதாக இருக்கும். நூற்றுக்கு நூற்று பேரும் அறிவு பெற முடியும் என்ற அளவில் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திருவாளர்கள் அடிகளாரும், ஆறுமுகசாமியும் எடுத்துச் சொன்னதுபோல், நாம் எடுத்துக் கொள்வோமானால், “வேண்டும்” என்ற முடிவுக்கு அத்தனை பேரும் வந்துவிட்டவர்கள் ஆகிறோம். அப்படி என்றால், அந்த நிலைமையைப் பெற நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அடுத்த கட்டத்தை நாம் யோசித்துத் தீர வேண்டும். அந்த முடிவை நாம் ஏற்றுக் கொள்வோமானால், தாய் மொழிக் கல்வி தான் நாட்டிற்கு நன்மை பயக்கும், ஆற்றல் பயக்கும் என்கிறது. எப்பொழுது எப்படி, எந்த வகையில், எந்த ஆண்டில் இருந்து, எப்படித் துவங்குவது என்பதைப் படிப்படியாக நாம் சிந்தித்து முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இங்கே எதிர்த்துப் பேசிய அத்தனைபேரும், ஆங்கிலத்தின் அருமை பெருமைகளையும், அதன் இன்றியமையாத தன்மையினையும் அதனால் ஏற்படுகின்ற பலன்களையும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வசந்த பை அவர்கள் உட்பட எடுத்து பேசினார்கள். அதை எல்லாம்

[திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன்]

[28th November 1970]

கடுகளவும் நாங்கள் எதிர்ப்பவர்கள் அல்ல. ஆங்கிலத்தின் அருமை பெருமைகளையோ, அதனால் ஏற்படுகின்ற அறிவுத் திறன், ஆற்றல் திறன், தொழில் நுட்பத் திறன் ஆகியவற்றையோ உலகத் தொடர்பு, வாணிபத் தொடர்பு, அரசியல் தொடர்பு, அறிவியல் வளர்ச்சித் தொடர்பு ஆகிய அத்தனைக்கும் ஆங்கிலம் நமக்குப் பயன்படுவதையோ நாங்கள் மறுக்கவில்லை. இந்த அரசு தெளிவாக இதை எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறது. ஆங்கிலம் அறவே ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்று ஆங்கிலத்தின் மீது வெறுப்பு வைத்து எந்த மொழிக் கொள்கையையும் இந்த அரசு வைக்கவில்லை என்பது உறுப்பினர்களுக்குத் தெரியும். 1968-ஆம் வருஷம் நிறைவேற்றிய தீர்மானம் தெளிவாக இருக்கிறது; அதிலே இருந்து இதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆங்கிலம் அறவே புறக்கணிக்கப்படவேண்டுமென்ற தவறான கருத்தை நாம் எடுத்துச் சொல்லவில்லை. ஆங்கிலத்தின் உதவியும் வேண்டுமென்ற கருத்தையே நாம் எடுத்துச் சொல்லி வருகிறோம். சென்ற நூற்றாண்டிலே அகில உலக மொழிகளிலே சிறந்த மொழியாக, அகில உலகத்திலும் நாட்டிற்கு நாடு ஏற்படுகின்ற ஒப்பந்தங்களெல்லாம் கூட ஏற்படத் தக்க அளவிற்கு பிரெஞ்சு மொழிதான் தகுதி பெற்ற மொழியாக இருந்தது. பதினான்காவது, பதினைந்தாவது நூற்றாண்டுகளைப் புரட்டிப் பார்த்தோமானால், அப்போது லத்தீன் மொழிதான் ஐரோப்பிய நாகரீக மொழியாகக் கருதப்பட்டு வந்திருக்கிறது. நாட்டிற்கு நாடு ஏற்படுகிற ஒப்பந்தங்களெல்லாம் அப்போது லத்தீன் மொழியிலேதான் எழுதப்பட்டு வந்தது. அதற்குப் பிறகு மெல்ல மெல்ல உயர்ந்து, 17, 18 ஆவது நூற்றாண்டில் அகில உலக வரலாற்றைப் பார்ப்போமானால், பிரெஞ்சு மொழிதான் தகுதி பெற்ற மொழியாக இருந்தது. உலக ஒப்பந்தங்கள் அத்தனையும் பிரெஞ்சு மொழியிலே எழுதப்பட்டு வந்தன. இருபதாம் நூற்றாண்டு துவக்கத்தில் பார்ப்போமானால், உலக மொழி என்று சொல்லத் தக்க ஆற்றல் பெற்று, உலகத்தையே ஒருமுகப்படுத்துகிற ஒரு மொழியாக ஆங்கில மொழி வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது. அதுனுடைய உதவி வேண்டும் என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. தமிழ் மொழியை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, அகில உலகத்திலே இருக்கிற எல்லாத் தகுதிகளையும், ஆற்றல்களையும் நாம் பெற்றுவிட முடியும் என்று இந்த அரசு, திராவிட முன்னேற்றக் கழகமோ எடுத்துச் சொல்லவில்லை. ஆனால் தமிழ் வளர வேண்டுமானால், அதற்கு ஆற்றல் மிகுந்த ஆங்கில மொழியினுடைய உதவி தேவை. அந்த உதவியைக் கொண்டு தமிழ் எல்லாத் துறைகளிலும் வளர வேண்டுமென்ற உணர்வை இந்த அரசு கொண்டிருக்கிறது. இப்போது இருக்கிற உலக மொழிகளில் எந்த மொழியினுடைய உதவி பெற்றால், தமிழை வளர்க்க முடியும் என்பதைப் பார்க்கும்போது, ஆங்கில மொழி அந்த உதவியைச் செய்யலாம் என்பதை நாம் உணர்ந்திருக்கிறோம். அதனால், இரு மொழி அறிவு வேண்டும் என்பதில் எந்தவிதச் சந்தேகமும் கிடையாது. மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் குறிப்பிடும்போது, ஆங்கிலத்தை அறவே நீக்கி விடாதீர்கள், அதிலே பயிற்சி பெறுகிறவர்கள் நல்ல பலன் பெறுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஆங்கிலத்தை நீக்க வேண்டுமென்ற நோக்கம் இந்த அரசிற்கு இல்லை. ஆங்கிலம் துணை மொழியாக இருக்க வேண்டும், துணை புரிகிற மொழியாக இருக்க

28th November 1970] [திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன்]

வேண்டும், தமிழுக்குத் துணை புரிகிற மொழியாக இடக்க வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு அந்த முறையிலேதான் ஆங்கிலத்தைக் கட்டாயப் பாடமாகப் படிக்க வேண்டுமென்று போட்டிருக்கிறோமே தவிர, ஆங்கிலம் கூடாதென்ற முறையில் நம் நாடு போகவில்லை. ஆனால் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அடிகளார் அவர்கள் எடுத்துத் தெரிவித்ததைப் போன்று, இப்போது நாம் பெற்றிருக்கிற அறிவியல் அறிவின் மூலமாகத்தான் பிற நாடுகளெல்லாம் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்றன என்றால், இந்த நாட்டு மக்கள் அத்தனை பேருக்கும் அந்த அறிவு எட்டாத வரையில் இந்த நாடு எப்படி வளர முடியும் என்று கேட்கிறேன். அவர்கள் அதைக் குறிப்பிட்டார்கள். மற்றும் இங்கே பேசிய உறுப்பினர்களும் அதை ஆதரித்தார்கள். ஆக அறிவியல் அறிவின் மூலமாகத்தான் நாடு வளருகிறது. அந்த அறிவியல் அறிவு ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்கு மட்டும்தான் என்று சொன்னால், நூற்றுக்கு 77 பேர் அந்த அறிவைத் தமிழ் மொழியின் மூலம் பெற முடியாதென்ற நிலையை எத்தனை நூற்றாண்டுகளுக்கு வைத்துக் கொண்டிருப்பது? இந்த நாட்டில் அறிவியல் அறிவு இல்லாமல், அறிவாற்றல் எல்லா மக்களும் பெற முடியாமல், அவர்கள் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க முடியாமல் இன்னும் எத்தனை நூற்றாண்டுகளுக்கு இந்த நாட்டைக் கடத்திச் செல்லுவது என்பதை மனதில் கொண்டு நாம் திட்டமிடுவோமானால், அதற்கு முயற்சி எடுத்துத் தீரவேண்டும். அந்த முயற்சி எடுக்கிற நிலையிலேதான் இப்போது இருக்கிறோமே தவிர, ஆங்கிலத்தை அறவே அகற்றி விட்டு அந்த இடத்தில் முழுதும் தமிழை வைத்துவிட வேண்டுமென்ற மொழி வெறி காட்டுகிற முயற்சியில் நாம் ஈடுபடவில்லை. அறிவு வளர்ச்சி பெற வேண்டும். அதற்கு வழி வகைகள் காணும் முறையிலே நாம் மெல்ல மெல்ல முயற்சி எடுத்து வருகிறோம். திணிக்கப்படுகிறது, திணிக்கப்படுகிறது என்கிறார்கள். ஒன்றும் திணிக்கப்படவில்லை. விரும்பியதைக் கொடுப்பது ஒன்று, இருப்பதிலே விரும்பியதை ஏற்றுக்கொள்வது ஒன்று. ஒவ்வொரு மாணவரும் படித்துப் பட்டம் பெற வேண்டுமென்றால், அவர்கள் எதை விரும்புகிறார்களோ அதை ஒரு பள்ளியிலோ, கல்லூரியிலோ சென்று படிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு கல்லூரியில் ஒவ்வொரு துறையைப் பயிற்றுவிக்கிறார்கள். அவர்கள் எதைப் படிக்க வேண்டுமென்கிறார்களோ அதை அந்தக் கல்லூரியிலே போய்ப் படிக்க வேண்டும். அவர்கள் தமிழ் படிக்க வேண்டுமென்று விரும்புவார்களானால், தமிழ் படிக்க வகை செய்ய வேண்டும். அவர்கள் ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டுமென்று விரும்புவார்களானால், ஆங்கிலம் சொல்லிக்கொடுக்க வகை செய்ய வேண்டும். ஒரு கல்லூரியில் சேர்ந்த பிறகு சில மாணவர்கள் சேர்ந்துகொண்டு அவர்கள் என்ன விரும்புகிறார்களோ அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். அப்படிப்பட்ட தன்மை இல்லை. நாங்கள் சொல்வது அவர்கள் விரும்பி எடுத்துக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பை நாங்கள் வைத்திருக்கிறோம். அதற்காக இருப்பதிலே விரும்பி எடுத்துக் கொள்வது ஒன்று, விரும்பியதைக் கொடுப்பது என்பது மற்றொன்று. நாட்டிலே 10-வது வரையிலே படித்துவிட்டு எம்.பி.பி.எஸ், எம்.எஸ்ஸி., பி.இ. இவற்றிற்கு வருகிறவர்களுடைய எண்ணிக்கையைவிட அதிகமாக பி.ஏ., பி.எஸ்ஸி. படிக்கிறார்கள். அவர்களைவிட எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்துவிட்டு போதும் என்று வேலைக்குப் போகிறவர்களின்

[திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன்] [28th November 1970]

எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கிறதே தவிர, குறைவாக இல்லை. ஆக ஆங்கிலத்தின் மூலமாகத்தான் அந்த அறிவைப் பெற முடியும் என்றால், அடிகளார் சொன்ன மாதிரி, தமிழைப் பள்ளியிலேயே புகுத்தியிருக்கக் கூடாது. இரண்டாவது வகுப்பிலேயே ஆங்கிலத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். ஆக தமிழ் பாட மொழியாகக் கற்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்களுக்கு அந்த வாய்ப்பு குறைந்திருக்கிறது. அதற்கு மேலும் வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த வாய்ப்பை ஏற்படுத்துவதிலே ஒரு நல்ல முயற்சியைத் தவறாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்றாலும், இப்போது இருக்கிற நிலையில் பள்ளி இறுதி வகுப்பு வரையில், தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் படித்து வருவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனால் அதற்குப் பிறகு வருகிற நிலைமையில் இந்த ஆண்டு கணக்குப்படி பார்த்தால், ஏறத்தாழ 70,000 இடங்கள் புகுமுக வகுப்பில் இருக்கின்றன. அதில் தமிழிலே கற்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்ற முயற்சியில், 20,000 இடங்கள் தமிழிலே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. 50,000 இடங்கள் ஆங்கிலத்தில் கற்றுக்கொள்ள ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த வாய்ப்பைத் தமிழ் வளர்ச்சி எப்படி குறைத்துவிடும்? அது மட்டுமல்ல. அவர்கள் எடுத்துப் படிப்பதற்குள்ள முக்கியத் துவத்தையும் நிறுத்திவிடவில்லை. 9,000 பேர் எம்.பி.பி.எஸ். படிக்க வேண்டுமென்கிறார்கள். மாணவர்கள் விருப்பம், பெற்றோர்கள் விருப்பம். அந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்ற முடிகிறதா? அல்லது எம். எஸ்ஸி. படிக்கிறவர்கள் அத்தனை பேரும் பிசிஃஸ் போஸ்ட் கிராஜுவேட் சப்ஜக்ட்தான் வேண்டும், கெமிஸ்ட்ரி வேண்டாமென்று சொன்னால், எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் எல்லா இடங்களிலும் சொல்லிக் கொடுக்க முடியுமா? இன்னும் சொல்வேன், இப்போது 100 மாணவர்கள் சேர்ந்து எங்களுக்கு எம்.பி.பி.எஸ். தமிழில்தான் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், சொல்லிக்கொடுக்க முடியுமா? அவர்கள் விருப்பம், அவர்கள் விரும்புகிறார்கள் என்பதற்காக, எம்.பி.பி.எஸ். முழுவதையும் தமிழில் சொல்லிக் கொடுத்துவிட முடியுமா? அல்லது 100 என்ஜினீயரிங் மாணவர்கள் சேர்ந்து முழுவதையும் தமிழில் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், சொல்லிக்கொடுக்க முடியுமா? என்ஜினீயரிங்கில் 1100 இடங்கள் இன்றைய தினம் இருக்கின்றன. அது போக மற்றவர்கள் எம். எஸ்ஸி. படிக்க வருகிறார்கள். அது இல்லாவிட்டால், எம். ஏ. படிக்க வருகிறார்கள். அது இல்லாவிட்டால், பொருளாதாரம் படிக்க வருகிறார்கள். அது இல்லாவிட்டால், வரலாறு படிக்கிறார்கள். அது இல்லாவிட்டால், தமிழ் படிக்கிறார்கள். அதற்கும் இடமில்லை என்றால், வேறு வேலை பார்க்கப் போகிறார்கள். அந்த முயற்சிக்கு ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தருகிறோமே தவிர, எல்லோரும் தமிழிலேயே படித்துத் தீர வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்துகிற நிலைமை இருக்கிறதா என்றால், இல்லை. எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் ஒரு சில இடங்கள்தான் ஒரு சில சப்ஜக்ட்களுக்கு இருக்க முடியும். ஒரு சப்ஜக்ட் படிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் இருக்கிற இடங்களில், இருக்கிற கல்லூரிகளில் போய்த்தான் படிக்க வேண்டும். அது போன்று வாய்ப்பளிக்க ஆங்கிலத்திற்கு 50,000 இடங்கள் இருக்கின்றன. 20,000 இடங்களில் தமிழுக்கு வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தரப்படுகிறது.

28th November 1970] [திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன்]

வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தருகிற 20,000 இடத்தில் படித்தாலும் படிக்கலாம். அல்லது ஆங்கிலத்திற்கு இருக்கிற 50,000 இடத்தை எடுத்துப் படித்தாலும் படிக்கலாம். இந்த 20,000 இடங்களையும் ஆங்கிலமாக மாற்ற வேண்டுமென்று சொல்லுவது, நம்முடைய முயற்சிகளுக்கு ஆக்கம் தருவதாகுமா என்பதைப்பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஆகவே அரசாங்கம் அவசரப்பட்டு எதையும் செய்துவிடவில்லை. இருக்கிற நிலைமைகளை ஆராய்ந்து மெல்ல மெல்லத்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். என்னுடைய பேச்சின் இறுதிக் கட்டத்தில் இன்றைய தினம் பி.யூ.சி., பி.ஏ., பி.எஸ். எம்., வகுப்புகளில் தமிழ் பயிற்று மொழியாக இருக்கும் இடங்களின் எண்ணிக்கை, ஆங்கிலம் பயிற்று மொழியாக இருக்கும் இடங்களின் எண்ணிக்கை ஆகியவற்றைக் கொடுக்க இருக்கிறேன். இப்போது பி.ஹெச்.டி., எம். ஏ., எம்.எஸ்ஸி. ஆகிய வகுப்புகள் முழுவதும் ஆங்கிலத்தில்தான் இருக்கின்றன. அவசரப்பட்டு அந்தக் கட்டத்திற்கும் நாங்கள் சென்றுவிடவில்லை. நான் முதலில் குறிப்பிட்ட கல்லூரி வகுப்புகளிலும் தமிழில் பாடங்களைப் படித்தாலும் கூட 'இண்டர்மேடியேட் டெர்ம்ஸ்களைப்' பொறுத்த வரையில், அவைகள் அப்படியே பயன்படுத்திக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றுதான் புத்தகம் எழுதும்போதே சொல்லப்பட்டு, இப்போது பாடங்கள் கற்பிக்கப்படும்போதும் அவைகளெல்லாம் அப்படியே சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகின்றன. கல்லூரி வகுப்பில் படிக்கும் மாணவர்களைப் பொறுத்த வரையில், அவர்கள் யாரும் புத்தகத்தை நம்பி யிருப்பதில்லை. அந்தக் கட்டத்தைச் சார்ந்தவர்கள் எல்லாம் 'நோட்ஸை' நம்பித்தான் இருக்கிறார்கள். பேராசிரியர்கள் சொல்லுவதைக் கேட்டு, அவைகளைக் குறித்து வைத்துக்கொண்டு, அந்த அறிவைக் கொண்டுதான் எம்.ஏ. பட்டம் பெறுகிறார்களே தவிர, புத்தகத்தைப் பார்த்துப் படித்து அல்ல. புத்தகம் என்பது ஒரு "ரெபரன்ஸ் புக்" அவ்வளவுதான். எம். ஏ., எம்.எஸ்ஸி, மாணவர்கள் எல்லாம் பேராசிரியர்கள் சொல்லுவதைக் கேட்டு அவைகளைச் குறித்து வைத்துக்கொண்டு தான் பரிட்சை எழுதுகிறார்கள் என்பதை நாம் நன்றாக அறிவோம். ஒரு தலைமுறையில் அவைகளையெல்லாம் கூட தமிழிலேயே சொல்லிக் கொடுக்கிற நிலைமை ஏற்பட வேண்டும் என்றுதான் நாம் விரும்புகிறோம். அதற்கான முயற்சிகளை நாம் இன்று முதலே மெல்ல மெல்ல மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. எடுத்த எடுப்பிலேயே அவைகளுக்கான எல்லாப் புத்தகங்களும் உருவாக்கப்பட்டு, அதன் அடிப்படையில் தான் மாணவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றால், அது ஒன்றும் நடக்கிற காரியமல்ல. மொழி அறிவைப் பெறுவதைக் குறித்த வகையில் தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டிலும் இணைந்த அறிவைப் பெற வேண்டும் என்று தான் சொல்லுகிறோம். இப்போதே கூட 10-வது படித்த மாணவர்கள் எல்லாம் ஆங்கிலத்தில் எழுத, படிக்க, பேச, உரையாட வல்லவர்களாக இருக்க வேண்டும். அதே போல், தமிழிலும் வல்லவர்களாக இருக்க எப்படிப்பட்ட பாடத் திட்டங்களை வகுக்க வேண்டுமோ அதை வகுக்க வேண்டும் என்றுதான் பள்ளிக் கல்வி இயக்குநர் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார். பள்ளித் தலைமை யாசிரியர்கள் மாநாட்டில்கூட நான் இதைத்தான் குறிப்பிட்டேன்.

6-30
p.m.

[திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன்]

[28th November 1970]

“10-வது படித்த மாணவர்கள் ஆங்கிலத்தில் பேச, படிக்க, உரையாட வன்மை பெற வேண்டும். அதற்கு என்ன பாடத் திட்டம் வைக்க வேண்டுமோ அதை வைக்க வேண்டும். இப்போது இருக்கிற பிரியட்கள் போதாது என்றால், அதைக் கூடுதலாக்க வேண்டும். அதற்கான சிலபஸ் சரியில்லையென்றால், அதிலே மாற்றம் செய்யுங்கள். மாணவர்களிடம் இந்த ஆற்றலைப் பெருக்க நீங்கள் எல்லாம் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கு இந்த அரசு உங்களுக்கு எல்லாவிதமான உதவியும் அளிக்கும்” என்று நான் சொல்லியிருக்கிறேன். இந்தக் கருத்தைப் பல்கலைக் கழகமும் ஏற்றுக்கொண்டு மொழிப் பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பதை ஓரளவுக்குக் குறைத்திருக்கிறார்கள். 17 மணி நேரம் சொல்லிக்கொடுத்ததை இப்போது 12 மணி நேரமாகக் குறைத்திருக்கிறார்கள். 12 பிரியட்டாகக் குறைத்து அந்த இடத்தில் ஆங்கிலம் தமிழ் இரண்டையும் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள். இதன் காரணமாக ஆங்கிலப் பேராசிரியர்கள் அல்லது தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் யாருக்கும் வேலையில்லாமல் போய்விடுகிற நிலைமை ஏற்படக் கூடாது என்றும், மொழிப் பயிற்சி சிறப்பாக இருக்க வேண்டுமென்றும் 100 மாணவர்கள், 200 மாணவர்கள் என்று மொத்தமாக மாணவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுப்பதன் மூலம் ஆசிரியர்களுக்கு வேலையில்லாத நிலை ஏற்பட வேண்டாம் என்று, 70 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று ஆக்கி, அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியாகக் கவனித்துச் சொல்ல, காம்போசிஷன் போன்றவைகளைத் திருத்த வாய்ப்பு ஏற்படுத்துகிற அளவுக்கு மாணவர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்து மொழிப் பயிற்சியை அதிகமாக ஆக்கியிருக்கிறோம். இதனால் பேராசிரியர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பவோ, எண்ணிக்கையைக் குறைக்கவோ வேண்டிய அவசியமில்லை. இவ்வளவும் நான் எதற்குக் கூறுகிறேன் என்றால், ஆங்கில மொழியே கூடாது என்ற கருத்துள்ளவர்கள் நாங்கள் என்று நீங்கள் எண்ணுவது தவறு. தாய் மொழியான தமிழ் மொழியிலும் ஆங்கில மொழியிலும் நல்ல அறிவு வேண்டும் என்கிறோம் நாங்கள். இன்றைய தினம் ஆங்கில மொழியில் ஆற்றல் முழுவதையும் தமிழிலே கொண்டு வரும் முயற்சி வேண்டும். எப்போது? அது தான் அதற்குத் தொடக்கம். ஆங்கில மொழி பெற்றிருக்கிற ஆற்றலை தமிழ் மொழி பெற்றாக வேண்டும். அதைப் பெற வைப்பது எப்போது? எப்படி? அதற்கான முயற்சியைத்தான் இந்த ஆண்டிலிருந்து நாம் செய்கிறோம். அந்தப் பணியைத்தான் நாம் இப்போது துவக்கியிருக்கிறோம். இன்றைய தினம் ஜப்பான் நாட்டிலே இருக்கிற மாணவர்கள் அறிவியலை ஜப்பான் மொழியிலேயே அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள். ஆசிய நாடுகளிலேயே மிகவும் பின்தங்கிய நாடுகளில் ஒன்றாக இருந்ததாதக் கருதப்பட்ட ஜப்பான் வெகு குறுகிய காலத்திலேயே மிகச் சிறந்த நிலைமையை அடைந்ததற்குக் காரணம் சொந்த மொழியிலேயே அறிவியலை அறிந்து கொண்டு வேகமாக மேலே மேலே தாவிப் போக முடிகிறது. அண்மையில் நான் பல நாடுகளைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வரும்போது ஜப்பான் நாட்டுக்குப் போனேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வசந்த பாய் அவர்கள் தன் பேச்சில் குறிப்பிட்டார்கள், ஜப்பான் நாட்டில்கூட ஆங்கிலத்தில்தான் பயிற்றுவிக்கிறார்கள் என்று. அந்த நாட்டு மாணவர்கள் ஆங்கில மொழியறிவும் பெற்றிருக்கிறார்கள். இன்னும்கூட ஆங்கில மொழியறிவைப் பெருக்குவதற்குத் திட்டம் போட்டிருக்கிறார்

28th November 1970] [திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன்]

கள். ஆனால் பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் பாடங்களை ஜப்பான் மொழியிலேயேதான் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள், ஆங்கில மொழியில் அல்ல. நான் அங்கேயுள்ள ஒரு மருத்துவக் கல்லூரிக்குச் சென்று மாணவர்களோடு மாணவகைச் சில நிமிஷ நேரம் அவர்கள் வகுப்பறையில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தேன். மருத்துவக் கல்லூரியில் 4-ஆம் ஆண்டு படிக்கும் மாணவர்களின் வகுப்பறை அது. அங்கே ஜப்பான் மொழியில்தான் மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். அங்கே யிருக்கிற போர்டுகளெல்லாம் கூட ஜப்பானிய மொழியில்தான் இருந்தன. ஜப்பான் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், அங்கே யாரும் “நோபிள் லாரேட்ஸ்” தோன்றவில்லை. உலக விஞ்ஞானிகள் யாரும் அங்கே தோன்றிவிடவில்லை. இருந்தாலும் உலகத்தில் பார்ப்பதைப் பெருக்குவதில் ஜப்பானியர்கள் மிகத் திறமை உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். காப்பி அடிப்பதில் வல்லவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதோடு தம் அறிவாற்றலையும் பெருக்கி, அதைச் சிறந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்து வெற்றி பெறுகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் முக்கிய காரணம் அவர்கள் சொந்த மொழியான ஜப்பான் மொழியில் அதை அறிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். உலகத்தில் உள்ள அறிவியலை நீங்கள் எப்படிச் சுற்றுக்கொடுக்கிறீர்கள் என்று கேட்ட போது, ஆங்கிலத்தில் உள்ள “இன்டர்நேஷனல் டெர்ம்ஸ்” எல்லாம் அப்படியே எங்கள் மொழியில் தழுவிச் கொள்ளப்படுகின்றன என்றார்கள். அவைகள் எழுதும்போதும், சொல்லும்போதும் ஆங்கிலத்தில் உள்ள இன்டர்நேஷனல் டெர்ம்ஸையே உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். எலக்ட்ரான், புரோட்டான், நெக்டிவ், பாசிடிவ் என்றுதான் அவர்களும் சொல்லுகிறார்கள். $(2+4)^2$ என்றுதான் சொல்லுகிறோம் என்கிறார்கள். ஆனால் பகுதி விசுதி மற்றதையெல்லாம், எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருள் இவைகளைத்தான் ஜப்பானிய மொழியில் எழுதுகிறார்கள். எல்லாவற்றையும் நாங்கள் ஜப்பானிய மொழியிலேயே தான் புரிய வைக்கிறோம் என்கிறார்கள். அதே முறைதான் நாம் இங்கே வேண்டும் என்கிறோம். நல்ல தமிழ், கொஞ்சு தமிழ் மற்றவைகளில் இருக்க வேண்டும். கெமிஸ்ட்ரியில் வந்து கொஞ்சுகிற தமிழாக இருக்க வேண்டாம். பிசிங்ஸ்சில் வந்து கொஞ்சுகிற தமிழாக, அழகு தமிழாக இருக்க வேண்டாம். இனிமையான தமிழ் வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. 40, 50 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் தானாகவே அங்கே அழகு தமிழில் அருமையான சொற்கள் வந்து அமர்ந்து விடும். அதைப் பிற்காலத்தின் போக்குக்கு விட்டுவிடுவோம். பிற எந்த நாட்டைப் பார்த்தாலும் சரி, இதுதான் நடக்கிறது. மலேசிய நாட்டில் மலேசிய மொழியில்தான் புல்கலைக் கழகப் பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு அங்கே மொழி வளர்ந்திருக்கிறது. ஜெர்மானிய நாட்டில் ஜெர்மானிய மொழியில் தான் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். ரஷ்ய நாடுகூட கடந்த 40 ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியின் காரணமாக அந்த மொழியில்தான் பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கான தகுதியை அடையுமா? முடியும்! கமிஷை விட இலக்கணம் கடினமான மொழி, எழுத்தே கடினமான மொழியெல்லாம் இன்றைக்கு இந்த நிலையை அடைந்திருக்கிறபோது தமிழால் முடியாதா? ஜப்பானிய மொழியில் ஒரு சொல்லுக்கே ஒரு எழுத்தை எழுத வேண்டும். கடினமான மொழி ஜப்பான் மொழி. அந்த

[திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன்] [28th November 1970]

மொழியே அறிவியலை தழுவிக்கொள்ள முடியும் என்றால் அதை விட “ரூட் வேர்ட்ஸ்”, வேர்ச் சொற்களை அதிகமாகக் கொண்ட, விரியக் கூடிய, புதிய சொற்களை உருவாக்கிக்கூடிய திறம் படைத்த, கிளாசிகல் லாக்குவேஜஸ் என்று சொல்லக்கூடிய உயர்தனிச் செம்மொழிகளில் ஒன்றான தமிழ் மொழி எப்படி அந்த ஆற்றலைப் பெறமுடியாமற் போகும்? பெற முடியும். அதைப் பெறுவதற்கான முயற்சியை நாம் இதுரை மேற்கொள்ளவில்லை. ஆகவே அந்தத் தமிழ் அந்த அறிவாற்றலை இதுவரை பெற முடியவில்லை. எனவே தமிழ் என்றைக்குமே அந்த நிலைமைக்கு வராத என்று கொள்ள வேண்டியதில்லை. அதைப் பெறுவதற்கான முயற்சியை நாம் மேற்கொண்டாக வேண்டும். அதைத் தான் இப்போது ஆரம்பித்திருக்கிறோம். நீந்தத் தெரிந்து கொண்டு தான் தண்ணீரில் இறங்க வேண்டும் என்று பலர் சொல்லுகிறார்கள். எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொண்டுதான் தமிழ் மொழியைப் பயிற்சி மொழியாக்க வேண்டும் என்பவர்கள் இவர்கள். நீந்துவது என்பதே தண்ணீரில் நடைபெற வேண்டிய தொழிலே அன்றி தரையில் நடப்பதல்ல. நீந்தக் கற்றுக் கொண்டுதான் தண்ணீரில் இறங்க வேண்டும் என்றால், தண்ணீரில் இறங்காமல் எப்படி நீந்தக் கற்றுக் கொள்வது? தண்ணீரில் இறங்கித்தான் நீந்த வேண்டும். இறங்காமலேயே நீந்தக் கற்றுக்கொள்ள முடியாது. தண்ணீரில் இறங்கத் தான் வேண்டும். தண்ணீரைக் குடித்துத் தான் ஆக வேண்டும். தத்தளித்துத் தான் ஆகவேண்டும். வயிறு பெருத்து கிழே போகத்தான் வேண்டும். பிறகு யாராவது பிடித்து இழுக்கத்தான் வேண்டும். கரையில் போடத் தான் வேண்டும். குடித்திருக்கிற தண்ணீரை வெளிக் கொண்டு வரத் தான் வேண்டும். வயிற்றைப் பிடித்து ஒருவன் அழுத்தத்தான் வேண்டும். எழுந்து மறுபடியும் சொரக்காயைப் பிடித்துக் கொண்டு நீந்தத் தான் வேண்டும். பிறகு சுரக்காயையும் சொம்பையும் விட்டுவிட்டு நீந்தக் கற்றுக் கொள்ளத் தான் வேண்டும். சுவர் ஓரத்திலே கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஊன்றி நீந்தத் தான் வேண்டும். பிறகு கரையைத் தாண்டிச் செல்லத் தான் வேண்டும். பிறகு அக்கரையை அடைந்ததான் ஆக வேண்டும். எனவே இந்த அளவில்தான் நாம் போய்க்கொண்டிருக்கிறோமே தவிர, வேறொன்றுமில்லை. நீங்களோ நாளை பள்ளியில் சேர்ந்து எழுதும் போதேவா ‘அ’ வை சரியாக, ஒழுங்காக எழுதினோம்?

6-40
p.m.

இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிற அத்தனை பேரும் ‘அ’வை எழுத எழுத நாட்சன் எடுக்காமலா எடுத்த எடுப்பிலேயே எழுதிவிட்டோம்? அதை நடத்துக் கற்றுக் கொண்டு பிறகு பலகையைத் திருப்பி வைத்துக் காட்டினோமே தவிர அப்படியே எடுத்தவுடனேயே எழுதவில்லை. இப்போது வேண்டுமானால் முறை மாறியிருக்கலாம். இதை எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், பழக்கப்படுத்தப்பட இவையெல்லாம் வர வேண்டும். முழுக்க முழுக்க மொழி வெறி கொண்டதனால் இந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டதில்லை. ஆங்கிலத்திலேயே முழு அறிவையும் பெற்றவர்கள் இந்த நாட்டில் அதிகமில்லை. முழுக்க முழுக்கத் தமிழ் என்ற நிலையும் வரவில்லை. இன்னும் போஸ்ட் கிராஜுவேட் ஆங்கிலத்தில்தான் இருக்கிறது. அந்த இடத் திற்கு நாம் நகரவில்லை. எம்.எஸ்ஸி., பி.இ. போன்றவைகளில் வெட்டர்னரி கல்லூரி, அக்ரிகல்கரல் கல்லூரி, எல்லாம் ஆங்கிலத்தில் தான் நடக்கின்றன. நாளைக்கே அங்கெல்லாம் ஆங்கிலத்தை நீக்கிவிட்டு தமிழைக் கொண்டுவரப் போவதில்லை. 1956 வரையிலும் வந்தோம்.

28th November 1970]

[திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன்]

1956-ல்தான் முடிவு செய்யப்பட்டது, கல்லூரிகளில் இந்த நிலை வேண்டுமென்று. இப்போது 50 ஆயிரம் இடங்களில் 20 ஆயிரம் இடத்திற்குத்தான் தமிழைக் கொண்டுவர வழி செய்திருக்கிறோம். இது எப்படி ஒரு நாட்டின் வரலாற்றில் அவசரமாகும்? இங்கே அடிகளார் எடுத்துச் சொல்லியதைப் போல, மற்றவர்கள் எடுத்துக்காட்டியதைப் போல இவ்வளவு மெதுவாகப் போகிறோமே என்ற எண்ணம்தான் நாட்டில் இருக்கிறதே தவிர, அவசரப்பட்டு இந்த முடிவு எடுத்ததாகக் கொள்வதற்கில்லை. இன்னொன்றும் சொன்னார்கள். இது கட்சி வெறியின் பெயரால் கொண்டுவரப்படுவதாகக் கூறினார்கள். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னார்கள். அரசியலோடு மொழியைக் குழப்புவது நாட்டைக் கெடுக்கும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதை முழுக்க முழுக்க வரவேற்கிறேன். அரசியல் வெறி கூடாது என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். அரசியல் கட்சியினுடைய கொள்கை அடிப்படையில்தான் இது வருகிறது. ஆனால் கட்சிக் கொள்கையினுடைய வெறித் தன்மையாலோ மாச்சரியத்தின் அடிப்படையிலோ அவசரப்பட்டு இதைக் கொண்டுவருகிறோம் என்ற நிலைமை எப்போதும் இல்லை. திரு. சந்தோஷம் அவர்கள் குறிப்பிடும் போது, தமிழாசிரியர்களை மட்டும் கேட்டுக்கொண்டு இப்படிப்பட்ட முடிவுகளை எடுக்கக் கூடாது என்றும் மற்ற வல்லுனர்கள், பேராசிரியர்கள் கல்லியிற் சிறந்தோர் ஆகியவர்களின் ஆலோசனையைக் கேட்டுத் தான் இப்படிப்பட்ட முடிவை எடுக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள்.

திரு. எம். அய்யாசாமி : தலைவர் அவர்களே, இப்போது 50 ஆயிரம் பேர்கள் ஆங்கிலத்தில் படிக்க வசதியிருப்பதாகவும், மற்ற 20 ஆயிரம் பேர்கள்தமிழில்தான் படிக்க வேண்டியிருப்பதாகவும் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதே நேரத்தில் வெட்டர்நரி காலேஜ், மருத்துவக் கல்லூரி, பொறியியல் கல்லூரி ஆகியவற்றில் ஆங்கிலத்தில் தான் இன்னும் பாடம் நடாடப்பெற்றுக் கொண்டிருப்பதாகவும் கூறினார்கள். தமிழிலே சுற்றுக் கொண்டிருக்கிற மாணவர்களுக்கு அந்தக் கல்லூரியில் சேருகிற வாய்ப்பு கிடைக்குமா, இல்லாமல் போய்விட நேருமா என்பதை விளக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்குள்ள நிலையில் என்று குறிப்பிட்டேன். இப்போது உள்ள நிலைமையில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் குறிப்பிட்டதைப் போல, எந்த விதமான இடையூறும் இல்லை. புகழுக வகுப்பில் தமிழில் படிக்கிறவர்களுக்கும் ஆங்கிலத்தில் படிக்கிறவர்களுக்கும் எந்தவிதமான மாறுபாடும் காட்டப்படுவதில்லை. அவர்கள் வாங்குகிற மார்க்குகள்தான் குறிப்பிடப்படுமே தவிர, அவர்களுக்கு அளிக்கிற சர்ட்டிபிகேட்டில் தமிழா, ஆங்கிலமா என்ற குறிப்பிட்டிருக்காது. மற்றக் கல்லூரிகளில் பி.எச்.டி யில் எம்.ஏ. வகுப்பில் சேருவதாக இருந்தாலும், மார்க்குகள்தான் எடுத்துக்கொள்ளப்படுமே தவிர, மொழி அடிப்படையில் அல்ல.

திரு. கே. ராஜாராம் : திரு. அய்யாசாமி அவர்கள் சொன்னது, பி.யு.சி வரையில் தமிழில் படித்து நல்ல மார்க்குகள் வாங்கி பாஸ் செய்துவிட்ட பிறகு, தமிழ் பயிற்சி மொழியில் படித்ததைப்பற்றி

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[28th November 1970]

சர்டிபிகேட்டில் இருக்காது என்றாலும், இப்போது எம்.பி.பி.எஸ். போன்றவைகளில் அந்த மாணவரைத் தேர்ந்தெடுத்தால், அவர் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டு படித்த காரணத்தால், ஆங்கிலம் பயிற்சி மொழியாக உள்ள அந்தக் கல்லூரியில் எப்படிப் படிக்க முடியும் என்ற ஐயத்தைத்தான் அவர் கேட்டார்.

மாண்புமிகு திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன் : அப்படிச் சிடைத்த பிறகு இது வரையில் தங்களுக்குக் கடினமாக இருப்பதாக எந்த மாணவரும் சொல்லவில்லை. அதில் வெற்றி பெற்று வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மெல்ல மெல்ல எதிர் காலத்தில் ஐப்பான் மொழி மாதிரி வளர்ந்து வரும்போது, அந்த நிலைமைகள் சீராகிவிடும். ஒருசில கஷ்டங்களைத் தாங்கும் அளவிற்கு மாணவர்கள் அறிவின் திறனை, ஆற்றலை வளர்த்துக்கொண்டு மேலே ஓங்கும் அளவிற்கு முன்வர வேண்டும். அதனால்தான் ஆங்கில மொழி அறிவு கொடுக்கப்படுகிறது. எந்த மொழியில் கொடுத்தாலும் ஆங்கிலத்தில் அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நிலைமை இருக்க வேண்டுமென்ற தான் கலைச் சொற்களை அப்படியே தழுவிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற சொல்கிறோம். நாம் ஆங்கிலத்திற்கு அடிமைப்பட வேண்டாம். ஆங்கிலத்தை நமக்கு அடிமையாக்க வேண்டுமென்ற கொள்கைதான் நம்முடையது. நமக்கு உதவி செய்வதாக ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும். நம்முடைய மொழியை வளரவிடாமல் தடுக்க அது இருக்கக்கூடாது. நாங்கள் கட்சி அடிப்படையில் அவசரப்பட்டு மாச்சரியத்தினால் இதைக் கொண்டு வரவில்லை. வல்லுனர்கள், பேராசிரியர்கள் போன்றவர்கள் தொடர்ந்து சொல்லி வந்ததன் அடிப்படையில்தான் இக்கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் எடுத்துச் சொன்ன மாதிரி, காந்தியடிகளைப் போன்றவர்கள் இதை வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். இதுபற்றி இப்போது நாட்டில் குழப்பமாக இருப்பதால், விரிவாக இதைத் தெளிவுபடுத்திவிடுவது நல்லது என்ற காரணத்தாலும், ஆங்கிலம் எங்களால் வெறுக்கப்படுகின்ற மொழி அல்ல என்ற காரணத்தாலும், மற்ற மாநிலத்தோரும் கருத்துள்ளோரும் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும், இந்த அவையிலே அரசாங்கத்தின் கொள்கையை விளக்குவது நல்லது என்று கருதுகிறேன். அதை விவரமாக அறிக்கையாக எடுத்து வைப்பது பொருத்தமாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன்.

I wish to take this opportunity to present to this House, a comprehensive statement of the Government's position in respect of the medium of instruction in schools and colleges. For over three decades, and particularly after the attainment of independence, there has been an increasing realisation of the need to introduce the mother tongue as the medium of instruction. In our State, progressive steps taken from as early as 1939, have resulted in the introduction of the mother tongue as the medium of instruction in the high schools of this State. This policy has been working very smoothly and has paid rich dividends.

28th November 1970]

[Thiru V. R. NEDUNCHEZHIAN]

2. Regarding instruction at the University stage, the general opinion has been that the regional language should be introduced as the medium of instruction in colleges also after adequate preparation and after tackling the problem of paucity of text books and reference books in the regional languages.

6-50
p.m.

3. (a) The Fourth Quinquennial Conference of the Indian Universities held in Bombay in March 1939 passed the following resolution :

“Resolved that in the opinion of the Conference, the medium of instruction at different stages of education upto and including Degree Course should, as far as circumstances permit, be the mother tongue of the students”.

(b) A Committee of Vice Chancellors of Indian Universities recommended in 1948 that English should be replaced by the Indian languages as the medium of instruction at the University stage during a period of five years from 1948 and that after the period of five years, English should cease to be the medium of instruction and examination. The Central Advisory Board of Education, which considered this recommendation, took no final decision in view of the fact that the Universities' Commission was shortly to give its findings, but expressed the view that the aim of all Universities should be to replace English by an Indian language as the medium of instruction at the University stage in the shortest time possible, consistent with the maintenance of standards of teaching and efficiency of subjects, particularly Scientific and Technical and also the preparation of books required for the purpose.

(c) The University Education Commission headed by Dr. Radhakrishnan, which unquestionably is the most distinguished of the bodies that have gone into the question of University Education in recent years, made the following recommendations in 1948 :

“Both from the point of view of Education and of general welfare of a democratic community, it is essential that their study should be through the instrumentality of their regional language.... Educated naturally in the regional language, they ought to achieve higher standards of learning and of thought and should be able to give a powerful stimulus to research extension of the boundaries of knowledge.... We recognise that for the medium of instruction for higher education, English should be replaced as early as practicable, by an Indian language which cannot be Sanskrit on account of vital difficulties and higher education be imparted through the instrumentality of the regional language with the option to use the Federal language as the medium of instruction either for some subject or for all subjects.”

(d) The Education Commission headed by Dr. D. S. Kothari, the other distinguished body appointed in 1964 by the Government of India to go into national problems connected with education lent its

[Thiru V. R. NEDUNCHEZHIAN]

[28th November 1970]

weight to the same view that the medium of instruction both in schools and colleges should be the pupil's own mother tongue. It said "the medium selected should enable students to acquire knowledge with facility, to express themselves with clarity and to think with precision and vigour. From this point of view, the claims of the mother tongue are pre-eminent As a matter of sound educational policy, the medium of education in schools and higher education should generally be the same. As we have rightly adopted the regional languages as the media of education at the school stage it follows that we should adopt them increasingly at the higher stages also."

(e) It will thus be seen that the weight of academic opinion has solidly been behind the principle of adopting the regional language as the medium of instruction at the college level.

4. (a) In our own State, the Syndicate of the Madras University, after consideration of the resolution of the Fourth Quinquennial Conference of Indian Universities in 1939, resolved to give the colleges the option to teach students in a modern Indian language in a group of optional subjects for the whole course in the Intermediate or in a Degree Course and expressed willingness to arrange for the examination of the candidates through the medium of that language after notice was given when the junior classes were commenced.

(b) In 1943, the Madras University Syndicate resolved to permit candidates to answer papers in a group under Part III of the Intermediate examination in an Indian language from 1945 provided one year's notice was given by the colleges concerned. Subsequently, in 1948, provision was made by the University to permit candidates to answer the papers under Part III of the B.A. Degree Examination in an Indian language provided one year's notice was given by the college concerned. In 1950, the Syndicate of the Madras University confirmed its previous recommendations and urged the need for :

(a) taking immediate steps to prepare the ground for introducing the regional language as the medium of instruction in University Classes.

(b) enriching sufficiently and suitably the regional languages so that they can be used as the medium of instruction in University Classes.

4. (c) In 1951, the Madras University Senate recommended that in taking immediate steps to prepare the ground for introducing regional language as the medium of instruction in University classes, top priority should be given to preparing standard glossaries of Scientific and Technical terms. It will thus be seen that the Madras University has, in line with the general thinking in academic circles, recognised the need for introducing Tamil as the medium of instruction in college level after making adequate preparations.

28th November 1970] [THIRU V. R. NEDUNCHEZHIAN]

5. (a) This State Government have consistently recognised the need for the introduction, as early as possible, of Tamil as the medium of instruction in colleges. Tamil was introduced as the medium of instruction in three colleges in Madras State including the Government Arts College, Coimbatore, as early as 1946 itself. This was given up in 1949-50, presumably because, adequate preparations were not made for the change over.

5. (b) In its reply to the Questionnaire issued in the second half of 1955 by the Official Language Commission set up by the Government of India, the Madras Government made a distinction within the field of higher education between Scientific and professional education on the one hand and education in the Humanities on the other and on the basis of this distinction, urged that active steps should be taken to bring about an early change in the medium of instruction in colleges so far as Humanities were concerned.

5. (c) In a Memorandum presented by the Government of Madras on the Report of the Official Language Commission published in 1957, the Government stated categorically that it should be an objective of education policy to bring about the progressive development of the regional language for use as the medium of instruction at every stage of education, not excluding the highest. The Government proceeded to give notice of their intention to replace English language by Tamil and not by Hindi.

5. (d) Early in 1959, the Government constituted the Tamil Development and Research Council, which included representatives of the two Universities of the State. The Council unanimously recommended that a beginning should be made with Tamil as the medium of instruction in the reorganised B.A. Degree courses. A time table for the switch-over was prepared by Government after detailed consultations with the Vice Chancellors of the two Universities.

6. (a) In a White Paper on the medium of instruction in colleges presented to the Assembly in 1960 by Thiru C. Subramaniam, who was then the Education Minister in the Kamaraj Cabinet, the Government reiterated their resolve after mature consideration to implement Tamil as the medium of instruction in the college level. The White Paper referred to is a masterly exposition of the Government's position regarding the medium of Instruction in colleges. It pointed out that the Government have always placed in the forefront the need for the development of Tamil and for making it the medium of instruction at every stage of education, not excluding the highest. It reiterated that in formulating their policy on this very crucial matter, the Government had at every stage not merely consulted and taken the advice of academic experts, but had also sought and obtained a very large measure of all-Party agreement on the steps to be taken in the matter.

[THIRU V. R. NEDUNCHEZHIAN] [28th November 1970]

6. (b) This White Paper allayed the apprehensions regarding the wisdom of the switch-over to Tamil as the medium of instruction. It pointed out that the switch-over was not opposed to the expert opinion of the academic authorities and that there has been near unanimity in academic circles on the point that the regional languages should replace English as the medium of instruction as soon as possible.

6. (c) The White Paper also asserted that the change-over can in no way be prejudicial to national unity. It said :

“The Madras Government cannot accept the position that the proper price to pay for the maintenance of national unity is the continuance of English as the medium of instruction at all levels of education combined with a deliberate avoidance of practical measures designed to make a beginning in the development of the use of Tamil.”

The White Paper pointed out that it is too late in the day to attempt to preserve English as the common medium of instruction in all colleges of all States. A fair number of Universities in other States of the country had already switched over to Hindi or another regional language as the medium of collegiate instruction and many more were in the process of doing so.

6. (d) The White Paper referred to the dilemma in respect of the switch-over as the old one of being afraid to enter water unless one knew how to swim and not knowing how to swim until one entered the water. The answer to that dilemma obviously was that one must enter the water first and then learn to swim under conditions and safeguards that ensured that one would not be drowned. The White Paper pointed out that it was as a result of this carefully thought out policy that Government, in their Order No. 748, Education, dated 14th April, 1959, had announced the decision to provide for the introduction of Tamil as the medium of instruction in the re-organised three year B.A. Degree courses from 1963-64. Actually, in that order, the then Government had gone one step further than even the present Government and had taken a decision to restrict Government's grant-in-aid in respect of the B.A. Degree courses only to those colleges which adopted Tamil as the medium of instruction.

7. It will thus be seen that the policy of introduction of Tamil as the medium of instruction in colleges is not an innovation introduced by the present Government, but had been accepted categorically and also implemented by the previous Governments. It was in pursuance of this policy that in 1966-67, Tamil medium was introduced in one section in Humanities in each college in the Government colleges at the Pre-University level and private colleges were advised to follow the Government colleges. In 1967-68, the above position was continued in respect of the Pre-University and, in addition, Tamil was made alter-

28th November 1970] [THIRU V. R. NEDUNCHEZHIAN]

alternate medium in B.A., Humanities in most Government colleges with Tamil P.U.C.sections, and private colleges were advised to follow this course. In 1968-69, all sections in Humanities at the P.U.C. level in Government colleges adopted the Tamil medium and one section in Mathematics and Science in each Government College also adopted the Tamil medium at the Pre-University stage. For the benefit of linguistic minorities, one section in five colleges was alone permitted to retain the English medium. In 1969-70, all sections in Mathematics and Science at the Pre-University level in Government Colleges adopted the Tamil medium of instruction retaining one section alone in English, where a college had more than one Section in Mathematics and Science. This was adopted by the Government colleges and aided colleges were advised to follow the same procedure. In that same year, Tamil was made as the alternate medium in B.Sc., Mathematics, Physics, Chemistry, Botany and Zoology in four Government colleges in Madras City and was adopted as the sole medium for B.Sc., in all colleges in the districts, with the exception of three colleges where English was continued as alternate medium for the benefit of linguistic minorities. Private colleges were advised to follow this procedure.

8. To sum up, the present position is that Tamil has been introduced as the medium of instruction in the P.U.C. classes with the alternate medium of English also being available for the benefit of linguistic minorities and wherever there are more than one section in a particular subject in Sciences, Tamil is also the alternate medium in B.A., and B.Sc. classes.

9. The following figures give the factual position with regard to the number of students studying in Tamil and English medium in the P.U.C., B.A. and B.Sc. classes in Government and aided colleges in 1970-71. (The figures are exclusive of Annamalai University):

	Government	Aided	Total
Pre-University Course			
Tamil	12756	7882	20638
English	4515	44905	49420
			} 70058
B.A.			
Tamil	2713	1314	4027
English	1532	13049	14581
			} 18608
B.Sc.			
Tamil	2282	..	2282
English	747	11708	12455
			} 14737

[THIRU V. R. NEDUNCHEZHIAN]

[28th November 1970]

7-00
p.m.

10. This policy of the Government, besides being a local follow-up of the very categorical stand taken by the previous Government also received specific support and sanction from the Resolution on the language problem passed by the Tamil Nadu Legislative Assembly on the 23rd January, 1968 when our beloved former Chief Minister Arignar Annadurai piloted the Resolution. The resolution inter alia stated that the House resolves that expeditious steps be taken to introduce Tamil as the medium of instruction in all the colleges and as the language of administration in all the various Departments of the State Government within a period of five years. It is this resolution passed without an opposition by the Tamil Nadu Legislative Assembly that has been the guiding principle of Government in this respect.

11. I have pointed out earlier that expert academic opinion had not only recognised the need for, but actively urged, the introduction of the regional language as the medium of instruction, subject to adequate preparatory measures being taken. In our State, we have been taking these preparatory measures on a planned and scientific basis and all the conditions are today propitious for the introduction of Tamil as the medium of instruction. The Bureau of Collegiate Publications has brought out over 250 books for use both as text books and as reference books in Tamil, and many more are under preparation. This Government cannot, therefore, be accused of having rushed headlong in introducing Tamil without adequate preparation.

12. Even when the White Paper was presented by Thiru C. Subramanian, in the year 1960, it was noted that several Universities were in the process of switching over to the regional language as the medium of instruction. Since then, there has been considerable progress in the adoption of regional language as the medium of instruction in several Universities. In Andhra Pradesh, in respect of the two year Intermediate or Junior College, Telugu medium has been exclusively introduced and it is proposed to be extended to the Degree courses with effect from next year. In fact, private colleges there have also totally fallen in line with the Government's policy. In Assam, the regional language has been introduced in the P.U.C. and for Humanities in the Degree Courses. In Bihar, Hindi has been introduced at the University level at all stages for Humanities and upto the Degree stage in Science with only Post-graduate courses in Science being continued in English. In Delhi University, Hindi and English are permitted to be adopted as the medium of instruction in P.U.C. and Degree courses. In the Jamia Milia in Delhi, Hindi or Urdu has been introduced upto the Degree stage. In Gujarat, Gujarati has been adopted as the medium for all courses including Science upto Postgraduate and Ph.D. level. In Haryana, Punjab and Chandigarh, Hindi, Punjabi and English have been adopted as the medium of instruction upto the Degree stage. In Madhya Pradesh,

28th November 1970]

[THIRU V. R. NEDUNCHEZHIAN]

Hindi has been introduced at all levels for Humanities and for Science in Degree courses. In Maharashtra, Marathi and English have been adopted as the medium of instruction at the Degree level except in respect of technical subjects. In Mysore, Kannada has been introduced as the medium of instruction in P.U.C. and in Degree classes in one or two sections. In Rajasthan, Hindi has been adopted as the regional language with English as the alternative medium. In Orissa, Oriya has been accepted as the medium in P.U.C. with effect from the examinations to be held in 1972. In Uttar Pradesh, Hindi has been introduced upto the Degree stage, while English is also permitted. In West Bengal, Bengali and English have been adopted as the medium upto the Degree stage. Only in Kerala, English alone continues to be the medium. It will thus be seen that the regional language has been adopted as the medium of instruction in the Degree courses both in Humanities and Sciences in several States, Tamil Nadu is therefore only keeping pace with other States in respect of this progressive measure.

13. The point that Tamil Nadu students will be at a disadvantage can no longer be valid in the context of the introduction of regional language as the medium of instruction in almost all the Universities. It is also relevant to note that the Madras University, in the year 1955, in reply to the Questionnaire of the Official Language Commission regarding the Inter University migration of students and teachers, stated as follows :—

“Inter University migration of students and teachers affects only a small proportion of students and for this purpose, it would be futile to have a common medium in all Universities. So far as teachers are concerned, provincialism has come to stay and it is a decreasing number that can find opportunities of employment in other parts of the country either in the teaching profession or in any other occupation.”

14. While the Government are thus committed on grounds of policy to the introduction of Tamil as the medium of instruction, they are alive to the need for promoting the study of English. It is significant to note that Tamil Nadu is the only State in South India and probably one of the very few States in the whole country where English is taught in the schools right from the III Standard. In several other States it is taught only from the V Standard. The Government have also taken several measures with the assistance of the British Council for toning up the study of English both at the school and at the college level. It would not, therefore, be correct to say that the study of English has been neglected.

15. Several eminent national leaders of our country including Mahatma Gandhi have urged that the regional language should be the medium of instruction not only to enable the student to understand the subject better but also to ensure that he does not function in isolation

[THIRU V. R. NEDUNCHEZHIAN] [28th November 1970]

from the community. The adoption of the regional language as the medium of instruction will positively help in promoting national integration and will also equip the student to develop meaningful contacts with the community as a whole and to carry the benefits of his academic knowledge to people who have not had the privilege of a formal scholastic education. Mahatma Gandhi had always been advocating that the educational system of our country should be suited to the genius, culture and ethos of our country and the adoption of regional language as the medium of instruction is the most powerful and potent factor in this direction.

16. Honourable Members of the House would thus appreciate that the adoption of the regional language as the medium of instruction has been commended and urged by academic opinion in this country, has been consistently followed by the previous Governments in our State and has the sanction and support of the present Legislature which while passing the Resolution on the Official Language in 1968, gave a specific directive in this regard. I am sure, enlightened public opinion will be solidly behind the Government in the implementation of this salutary and dynamic reform of Education.

என்ற அறிக்கையை இங்கே வைக்க ஆசைப்படுகிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வசந்த பாய் அவர்களும், மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும், திரு. சந்தோஷம், தாமோதரன் அவர்களும் கூறிய கருத்துக்களில் உள்ள நெருக்கடியை இந்த அரசு உணராமல் இல்லை. அவை அறவே இல்லை என்று வாதிட வில்லை. நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் இணைந்து அவற்றை மெல்ல மெல்லப் போக்க வேண்டும். இதுபற்றி சமுதாயத்தில் இருக்கிற அச்சத்தைப் போக்க வேண்டும். அதே நேரத்தில் இதிலுள்ள முக்கியத்துவத்தை மறந்து விடுவதற்கில்லை. ஆகவேதான் மெல்ல மெல்ல இதைக் கொண்டுவருகிறோம். தமிழிலோ ஆங்கிலத்திலோ படித்தாலும் நாம் பெறவேண்டிய அறிவை இழந்து விடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பு அரசிற்கும் பொது மக்களுக்கும் இருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில்தான் இந்தக் கொள்கை மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. என்றைக்காவது ஒரு நாள் நாம் இந்த முயற்சியில் அடியெடுத்து வைத்துத்தான் ஆகவேண்டும். காலத்தையும் சூழ்நிலையையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு இருக்கிற சங்கடத்தைப்போக்க வேண்டியவர்களாகத்தான் நாம் இருக்கிறோம். இந்தப் பொறுப்பு ஆளும் கட்சிக்கு மட்டுமல்ல. எதிர்க்கட்சியிலுள்ள அத்தனை பேருக்கும், நாட்டிலுள்ள சுற்றறிந்தோர், மாணவர்கள் அனைவருக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறது. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூறியதைப் போல, அரசியல் வெறியல்லாமல் நாட்டு நலனை மனதில் கொண்டு செயலாற்றினால்தான் பலன் ஏற்படும். இந்த முயற்சியை எல்லோருடைய ஒத்தழைப்போடுதான் மேற்கொண்டிருக்கிறோம் என்று பணிவோடு தெரிவித்துக்கொண்டு திரு. வசந்த பாய் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற தீர்மானத்திலுள்ள அச்சம் முறைப்படி போக்கப்பட வேண்டுமென்றும், அதிலுள்ள சங்கடங்கள் நீக்கப்பட வேண்டும்

7-10
p.m.

28th November 1970] [திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன்]

என்றும் அதற்கான முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்கிற காரணத்தால், இந்தத் தீர்மானத்தை வற்புறுத்தாமல் திரும்பப் பெறுமாறு கேட்டுக்கொண்டு அமருகிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவர் அவர்களே, கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் மிகவும் முக்கியமான அறிக்கையை சுமார் அரை மணி நேரம் வாசித்திருக்கிறார்கள். மொழிப் பிரச்சனை சம்பந்தமான 1937-லிருந்து 33 ஆண்டு காலச் சரித்திரத்தை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அது எல்லோருக்கும் பயன்பட வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் அதைத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் கிடைக்கச்செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூறியபடி இதை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, அதை எவ்வளவு சீக்கிரம் கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரமாகக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தால் நல்லது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : Does the hon. the Mover of the Resolution wish to make a long speech before deciding to press or withdraw the resolution ?

THIRU G. VASANTHA PAI : I will take about 20 minutes, Sir. I will try to be as brief as possible.

DEPUTY CHAIRMAN : The reply of the hon. the Mover of the Resolution will take place on the next non-official day. 7-15 p.m.

The House will now adjourn and meet again at 4 p.m. on Monday, the 30th November 1970.

The House then adjourned.